

CHRISTIAN, DISCIPLE, OR SLAVE?

Torben Søndergaard

Kristietis, māceklis vai vergs

Torbens Sondergards

Kas ir kristietība?

Šodien, par nožēlu, atbilde uz šo jautājumu atkarīga no tā, kam uzdodam šo jautājumu. Šajā grāmatā jūs atradīsiet bībelisku atbildi jautājumam, kas ir kristietība un kā kļūt par kristieti. Mēs izpētīsim dažādus vārdus, kuri ir izmantoti Bībelē, kuri lietoti, lai apzīmētu Jēzus sekotājus, tie ir - kristietis, māceklis un vergs.

Daudzi no mums ir dzirdējuši tādu apgalvojumu: " Es esmu kristietis, bet savā veidā." Grāmatas autors ir pārliecināts, ka saskaņā ar Bībeli, tas nav iespējams. Nav iespējams būt savā personīgā veidā ne māceklis, ne vergs. Šī grāmata ir domāta gan kristiešiem, gan tādiem , kuri nav kristieši.

Saturs

Kristietis, māceklis vai vergs	1
Priekšvārds	1
1.nodaļa	3
Cauri eksperimentam	3
2.nodaļa	7
Pārbaudi sevi	7
3.nodaļa	10
Atzīt Jēzu kā Kungu	10
4.nodaļa	15
Kādi bija kristieši	15
Kas ir kristietis?	17
5.nodaļa	20
Jēzus māceklis	20
6. nodaļa	26
Kristus vergs	26
7.nodaļa	32
Ne mūsu pašu veidā	32
8.nodaļa	37
Daudz kristiešu, maz mācekļu	37
9.nodaļa	39
Paklausīt Jēzum	39
10.nodaļa	43
Kāds fantastisks Kungs	43
11.nodaļa	48
Kristība lai piederētu Kristum	48
12.nodaļa	51
Kristība Svētajā Garā	51
13.nodaļa	58
Atklāsme un dzīve	58
14.nodaļa	64
Godiniet Dievu jūsu garīgajā kalpošanā	64
15.nodaļa	70
Tava griba, ne manējā	70
16.nodaļa	75
Kristietības cena	75
17.nodaļa	80
Vajāšanas un ciešanas	80
18.nodaļa	85
Jēzus draugi un Dieva bērni	85
19.nodaļa	89
Secinājums	89

Kristietis, māceklis vai vergs

Priekšvārds

Es ļoti vēlos, lai šī grāmata izraisītu debates - debates par to, ko nozīmē būt kristietim. Šīs debates ir vajadzīgas gan baznīcā, gan ārpus baznīcas robežām.

Daudzi cilvēki šodien baznīcā atrodas apmāna stāvoklī, kurš viņus ir aizvedis tālu prom no tās kristietības, kāda ir aprakstīta Bībelē, kura transformē un glābj. Šādi "kristieši" ir tās "kristietības" produkts, kura ir ļoti tālu prom no tā, ko saka Dieva Vārds. Ja tu esi viens no tādiem "kristiešiem", tad tev ir vajadzīgs dzirdēt īstu Evanģēliju un sākt dzīvot tādu dzīvi, kādu Dievs ir sagatavojis priekš tevis. Tā ir spēcīga dzīve, kopā ar Jēzu Kristu, kā tavu Kungu un Glābēju; dzīve, kādu patiesībā vēlas daudzi pieviltie kristieši. Vienkāršs cilvēks, kurš par kristietību zin tikai caur dažādām baznīcas aktivitātēm, ļoti vēlas dzirdēt īstu un patiesu Evanģēliju, par glābšanu caur ticību uz Jēzu. Cilvēkiem ir vajadzīgs šis grāmatas vēstījums, lai ieraudzītu to, ka kristietība ir daudz vairāk nekā viņi ir pieraduši domāti vai ticēt.

Šodien mēs redzam daudzus cilvēkus pievēršamies Islāmam, tas notiek, tad kad viņi jūt atšķaidīto kristietību. Vienu dienu dzirdēju interviju ar cilvēku, pēc tautības dānis, kurš tikko bija pievērsies Islāmam. Par iemeslu bija tas, ka Islāmā viņš bija atradis konkrētas prasības un noteikumus, bet mūsdienu kristietībā tādu nav, tur katrs var dzīvot tā kā pats vēlas, ja vien apmeklē baznīcu. Jā, ir skaidrs, ka viņš nepazīst to kristietību ar kādu Jēzus nāca un kāda tiek vēl praktizēta daudzās citās vietās pasaulē. Tomēr, viņa apgalvojums parāda patieso kristietības stāvokli, ka tas ir tālu prom no bibliski aprakstītās un patiesās kristieša dzīves. Patiesa kristieša dzīve ir

spēcīga un pilnīgi veltīta Jēzum kā Kungam. Es ceru, ka šī grāmata mums palīdzēs kaut ko darīt šajā sakarā.

Uzsākot runāt ar cilvēkiem par to, tu vari palīdzēt saprast, kas ir patiesā kristietība, lai mēs redzētu izmaiņas Eiropā, Amerikā un citur pasaulē. Izplatot šīs grāmatas vēstījumu un sākot lietot vārdus „māceklis” un „vergs” vārda „kristietis” vietā, tu vari mainīt šo situāciju, kur vārds “kristietis” ir pazaudējis savu sākotnējo nozīmi. Tikai ar to vien, ka tu sāc lietot šos vārdus, tu vari parādīt kristietību un tās mērķus pilnīgi jaunā gaismā un tādējādi spert soli uz pārmaiņām baznīcās un ārpus tām.

Izbaudi lasīšanu. Es ceru, ka šī grāmata izdarīs izmaiņas tavā dzīvē un tu ieraudzīsi vietu attiecībām ar Jēzu un Viņa Vārdu un pilnībā sekosi Viņam.

Lai Dievs tevi svētī.

Torbens Sondergaards

Jēzus Kristus māceklis

1.nodaļa

Cauri eksperimentam

Mēģini iedomāties, ka visā pasaulē nav ne viena kristieša. Arī tu neesi kristietis un nekad neesi dzirdējis par kristietību. Nav nevienas baznīcas, kristīgas grāmatas, kristīga televīzija un arī neviena kristīgo ziņu avīze. Šeit neatrodas nekas, kas ir tieši saistīts ar kristietību.

Vienu dienu tu atrodi grāmatu ar nosaukumu Bībele. Tu iepriekš neesi ne redzējis un ne dzirdējis neko par Bībeli, Jēzu un kristietību. Tu sāc lasīt Veco Derību, lasi par to, kā viss sākās, kā radās Israēla zeme. Tu lasi kā Dievs strādā ar Saviem cilvēkiem un skaidri redzi, ka Dievs ir svēts un taisnīgs, ka Dievs var kļūt dusmīgs, bet Viņš ir arī žēlsirdīgs un pacietīgs, ka Dievam ir liela mīlestība uz Saviem cilvēkiem, ka Dievs vienu dienu sūtīs mums visiem Glābēju. Glabējs ir Sarkanais Pavediens, kas vijas cauri visai Vecajai Derībai. Tev jau ir radies iespaids par to, kāds ir Dievs un ko Viņš dara. Tu nonāc līdz Jaunai Derībai. Šeit tu ieraugi Glābēju, kuru Dievs apsolija Vecajā Derībā.

Tu lasi četrus Evanģēlijus, kuros ir stāstīts, ka Jēzus gāja un sludināja Evanģēliju un dziedināja slimos. Lapu pēc lapas tu lasi kā Viņš sludināja to, ka cilvēkiem vajag atgriezties no grēkiem un ticēt Evanģēlijam, ka ikvienam, kurš vēlas iemantot Debesu Valstību, ikdienas vajag ņemt savu krustu un sekot Viņam. Tu lasi arī par citām radikālām lietām, ko Viņš sacīja un darīja. Evanģēlijos ir pastāstīts, kā Viņš aicināja sev līdzīgi mācekļus un kā sūtīja tos ārā sludināt Evanģēliju un dziedināt slimos. Tu lasi, ka vieni Viņu mīlēja, bet citi ienīda. Tu lasi kā Viņš atdeva Sevi Pašu pie krusta par visiem mums un to, kā caur Viņa miršanu un augšāmcelšanos tika uzvarēta nāve. Tas viss kopā tev dod skaidru izpratni par to, kas bija Jēzus un ko Viņš sludināja.

Izejot cauri visiem Evaģēlijiem, tu turpini lasīt Apustuļu darbu grāmatu, kur tu redzi, ka pēc augšāmcelšanās, Jēzus nāca pie mācekļiem un sacīja, ka tie, kas tic Viņam, saņems spēku tikai tad, kad Svētais Gars nonāks pār viņiem. Tad tu lasi par to, kā tas viss arī notika. Pamazām lasot Apustuļu Darbu grāmatu, tu sāc saprast, kā dzīvoja pirmie kristieši. Viņu dzīvē bija daudz pretestības un vajāšanas. Šādu cenu maksāja visi, kas sekoja Jēzum. Tā bija pārdabiska dzīve sadraudzībā ar Dievu un savstarpējo sadraudzību, dzīve, kurā kristieši gāja un sludināja Evanģēliju ar līdzējošām zīmēm un brīnumiem.

Pēc Apustuļu darbu grāmatas tu nonāc pie vēstules Romiešiem. Pirmajās četrās nodaļās tu lasi, ka mēs visi esam grēkojuši un esam aizgājuši tālu prom no Dieva. Piektajā nodaļā aprakstīts, ka Jēzus ir jaunais Ādams, kas atnācis, lai mums piedotu un samierinātu mūs ar Dievu. No sestās līdz astotajai nodaļai ir teikts, ka Kristū ir brīvība no grēka un šī brīvība nāk tad, kad tu kristies un staigā paklausībā Garam un ne vairs miesai. Pēc tam ejot cauri devītajai un desmitajai nodaļai, kur ir izskaidrots, ka tu tiec glābts tad, kad Jēzus kļūst par tavu Kungu.

Kad tu to lasi, tu krīti uz ceļiem un lūdz Jēzu, lai Viņš nāk un ir tavs Kungs un glābj tevi. Tad tu nekavējoties piedzīvo to jaunpiedzimšanu, par kuru runā Bībele, glābšanu Kristū un tūlīt pēc tam tu tiec kristīts Svētajā Garā, par ko tu lasi viscaur Apustuļu Darbu grāmatā.

Lūk, tu esi uz ceļiem, no augšas piedzimis cilvēks un tu izjūti pārmaiņas savā iekšienē. Tagad tu zini, ka tev ir piedots un ka tas, kas Bībelē ir teikts, ir patiesība, jo tu to piedzīvoji savā ķermenī un tava iekšējā būtība liecina par to. Tu piecelies, nolem pakļauties Jēzum par 100% un sāc ar to, ka kristī sevi ūdenī, jo blakus nav neviens cits, kurš to var izdarīt.

No tā brīža tu sāc dzīvot kā kristietis, pamatojoties tikai uz to, kas rakstīts Bībelē, jo tu zini, ka vienīgi tur ir aprakstīta kristieša dzīve. Tā ir tava vienīgā instrukcijas grāmata un vienīgā vieta, kas var dot tev atbildes, kuras nāk no Dieva. Tu Bībeli sāc izmantot kā savu spoguļi, jo nav citu kristiešu ar ko tu vari sevi salīdzināt vai arī lai kaut ko viņiem pajautātu. Vienīgais, kas tev ir, tā ir Bībele un Svētais Gars, kurš tev to atklāj.

Pajautā sev tagad: ja tas būtu tu, kā tu domā, kāda būtu tava dzīve?

Vai tava dzīve būtu tāda kā tagad?

Vai tev būtu tāda dzīve kā lielākajai daļai mūsdienu kristiešu?

Vai arī tu domā, ka tev būtu atklāts pavisam kas cits nekā tas ko mēs redzam modernajā kristietībā?

Vai tev būtu cita saprašana par to, kas ir Dievs un ko faktiski nozīmē, dzīvot kā kristietim?

Patiesība ir, ja tu sāc ticēt Jēzum, lasot Viņa sludināto un, ja Bībele ir tavs vienīgais pieejamais resurss, tu atklātu pavisam kaut ko citu, nekā mēs to redzam daudzās vietās mūsdienās. Pirmkārt, Jēzus sludināja ļoti radikāli. Otrkārt, tev būtu jābūvē sava dzīve pamatojoties tikai uz Dieva Vārda. Šodien daudzi savu dzīvi būvē, mazliet pamatojoties uz Vārda un mazliet uz mūsu „kristiešu” kultūru un tradīcijām.

Viena no vislielākām šodienas problēmām ir tā, ka mēs kā kristieši nesalīdzinām sevi ar Bībeli, bet ar citiem kristiešiem un mūsu kristiešu kultūru. Mēs skatāmies uz mūsu kolēģiem - kristiešiem un domājam: "ja viņi var dzīvot tā un vēl būt kristieši, tad es varu darīt

tāpat." Mēs skatāmies uz mūsu baznīcām un domājam: "ja viņi veic savu kalpošanu šādā veidā, tas noteikti ir labi. Viņi to dara jau daudzus gadus, tad jau noteikti viņi zina kā ir labāk." Kad mēs lasām Jauno Derību par Svētā Gara spēku un par pirmo kristiešu dzīvi, mēs domājam: "jā, tas bij kaut kas īpašs tam laikam, bet šodien ir citi laiki un viss ir pavisam citādāk." Tā domāt ir ne tikai nepareizi, bet tas ir arī bīstami, jo mums vajadzētu savu dzīvi būvēt tikai uz Dieva Vārdu, ne uz kristīgo kultūru un ne arī uz citu "kristiešu" pieredzi. Mums vienmēr vajag sekot Dieva noteiktam veidam.

Kad tu lasīsi šo grāmatu, mēģini atnest un ignorēt visu, ko saka „kristiešu” kultūra un arī to, kā dzīvo apkārtējie kristieši. Ja tev tas izdosies un būsi atvērts tam, ko Dieva Vārds saka, tad šī grāmata var mainīt tavu dzīvi un glābt tevi no bojāejas. Šajā grāmatā es mēģinu attēlot ainu, ko nozīmē dzīvot kā kristietiem, kurš dzīvo saskaņā ar Bībeli- Dieva Vārdu. Tāpēc salīdzini sevi tikai ar Dieva Vārdu un ne savstarpēji un ne ar mūsu kultūru. Lasīsim, to ko Bībele saka un mēs izmainīsimies kā rakstīts Bībelē, no godības uz godību.

Bet mēs visi, ar atsegtām sejām, uzlūkojot kā spogulī Kunga godību, būsim izmainīti tādā pašā izskatā no godības uz godību, kā no Kunga, Gara. (2 Korintiešiem 3:18 NAS)

2.nodaļa Pārbaudi sevi

Dažas šīs grāmatas satura vietas var skanēt ļoti radikāli un diezgan dīvaini. Iemesls tam ir, ka mēs pakāpeniski ejam prom no tādas kristietības par kādu mēs lasām Bībelē. Mēs dzīvojam laikā, kad cilvēki pulcē ap sevi tādus mācītājus, kas māca saskaņā ar savām iekārēm, tā vietā, lai klausītos to, ko patiesībā saka Bībele.

Nāk laiki, kad cilvēki nepanesīs tīro mācību. Tā vietā ietērpsies savās pašu vēlmēs, ap viņiem savāksies liels skaits skolotāju, kas teiks to ko viņi vēlas, tā ka ausis niez. (2 Timotejam 4:3 NIV)

Viņi saka, ka „patiesība sāp”, un tā tas dažreiz ir. Tomēr mēs atceramies, ka pat tad, ja patiesība sāp, tā joprojām ir patiesība, un patiesība dara mūs brīvus, kā to saka Jēzus. Kristietība ir daudz izmainījusies salīdzinot ar pirmo baznīcu, par kādu mēs lasām Bībelē. Pēdējās desmitgadēs baznīca ir piedzīvojusi lielas izmaiņas, jo sevišķi rietumu pasaulē. Viena no tām lietām, kas izskatās atšķirīga, ir sludināšana un īpaši attiecībā uz mūsu ticību. Šodien daudzās vietās mēs varam dzirdēt, ka mums, kristiešiem, nav sevi jāpārbauda tajā vai mūsu ticība ir pietiekami laba. Tas ir tiešā pretstatā ar to, ko Bībele saka, un ko kristieši sacīja nedaudz desmitgades atpakaļ.

„Lieciet sevi pārbaudē un iztiesājiet sevi, atrodiat vai jūs dzīvojat ticībā. Protams, jūs zināt ka Jēzus ir jūsos?- ja vien ne, jūs esat pilnīgi nederīgi.”(2 Korintiešiem 13:5 GNT)

Šeit mēs lasām, ka Pāvils izaicina mūs pārbaudīt savu ticību. Tas nenozīmē, ka mums vajadzētu katru sekundi jautāt par mūsu ticību, bet Pāvils saka, ka mums kā kristiešiem būtu jāpārbauda sevi un jāierauga, cik patiesa ir mūsu ticība. Mēs pārbaudām sevi un, ja Kristus nav

mūsos, mēs neiziesim testu. Mēs lasām, ko Vārds saka par ticību un dzīvošanu ar Kristu un tad pārbaudam sevi vai mūsu dzīve saskan ar Vārdu. Ja tas tā nav, mums tas jānožēlo un jāatgriežas ticībā. Tas ir svarīgi, jo mums vajag iziet testu.

Pārbaudīt un nožēlot, tas ir tas, kas mums kā kristiešiem jādara atkal un atkal, jo mēs visu laiku mācāmies kaut ko jaunu. Dievs nepārtraukti strādā mūsos un vēlas, lai mēs vēl vairāk tuvotos Viņam. Tieši tādēļ, kā kristietis, tu nevari sēdēt un domāt, ka to visu esi sapratis un sasniedzis. Nē, tā vietā tev ir jājautā sev:

Kā es dzīvoju salīdzinājumā ar Bībeli?

Vai Kristus reāli ir manī vai es vēl dzīvoju apzinātā grēkā?

Vai esmu tīrās un sirsnīgās attiecībās ar Jēzu?

Vai man jebkad ir bijušas tādas attiecības ar Jēzu?

To darīt ir ļoti svarīgi, jo mēs visi tiekam stipri ietekmēti ar šo laiku un kultūru, kurā mēs dzīvojam. Mēs dzīvojam laikā, kad Evanģēlijs reti tiek sludināts tīrā un radikālā formā, kādā Jēzus un apustuļi to sludināja, bet vairāk tiek sludināts tas, kas ir patīkams cilvēka ausīm. Tādējādi mēs visi esam ietekmēti ar šodienas kristietību, kas daudzējādi nav savienojama ar Bībeli.

Mēs pārbaudam, salīdzinot sevi ar Bībeli un ne ar mūsu kaimiņiem vai kristiešiem baznīcā. Ja mēs darām pēdējo, tad viss aizies nepareizi. Dažos gadījumos tas var beigties tā, kad akla persona vada citu aklu personu:

„Atstājiet tos vienatnē; tie ir akli ceļveži aklajiem un, ja aklais ved ceļā aklo, abi iekritīs bedrē.” (Mateja 15:14 NAS)

Šodien daudzi sludinātāji, pretēji tiem sludinātājiem, kas sludināja tikai dažas desmitgades atpakaļ, par savu uzdevumu uzskata palīdzēt ticīgajiem nešaubīties viņu ticībā. Taču tajā laikā daudzu sludinātāju galvenais uzdevums bija sludināt Vārdu cik tīri vien iespējams, tādējādi atklājot visu to, kas nav savienojams ar Bībeli. Tas cilvēkos radīja pārdomas un tādējādi sludinātāju uzdevums bija izpildīts. Sludināšana parādīja to, ka kaut kas nav kārtībā un cilvēkam bija iespēja nožēlot to un atgriezties. Tas ir daudz labāk, nekā turpināt dzīvot apmānītā stāvoklī, bez Kristus, un vienu dienu izkrist savā testā.

Tādēļ, ja šī grāmata rada pretestību tevī un liek tev ieraudzīt, caur Dieva Vārdu, kas tavā dzīvē ir slikts, esi par to pateicīgs un dari, lai no tā kļūtu brīvs. Tas ir daudz labāk, ja ieraugām to tagad, nekā piedzīvot to šausmīgo dienu, kad tu nostāsies Jēzus priekšā un dzirdēsi ka Viņš tev saka: „Ej prom no Manis, Es tevi nezinu, grēkā staigātāj.”

Šodien tu vēl vari atrast piedošanu un glābšanu.

3.nodaļa

Atzīt Jēzu kā Kungu

Šīs nodaļas sākumā apskatīsim, ko Jēzus saka par glābšanu un Viņa atzīšanu par Kungu.

Ieeita pa šaurajiem vārtiem, jo vārti ir plati un ceļš ir plats, kas aizved uz pazušānu, un daudz ir to, kas pa tiem ieiet. Bet šauri ir vārti un šaurš ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod. (Mateja 7:13)

Pēc šīs apskaidrošanas Jēzus saka, ka mēs varam pazīt cilvēkus pēc viņu augļiem, vai darbiem un Viņš turpina brīdināt ar šiem biedējošiem vārdiem:

*Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! - ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: **Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji.*** (Mateja 7:21-23)

No šiem pantiem mēs varam saprast, ka ļoti maz no tiem, kas sauc Jēzu par „Kungu” nonāks debesīs. Viņš saka, ka vārti ir šauri un ceļš ir šaurš, vai saspīests, sasprindzināts un ka tikai daži atradīs to. Viņš arī saka, ka vienu dienu Viņš tiem, kas Viņu sauc par Kungu sacīs: „Es jūs nepazīstu. Ejiet prom no Manis, jūs, kas neklausat likumam!” Tas ir tāpēc, ka nepietiek ar to vien, ka mēs uz Jēzu sakām „Kungs, Kungs” un ticam, ka viss ir labi, kā daudzi šodien to dara.

Kad jūs redzat vārdu „Kungs” lietotu divreiz, tas ir tādēļ, ka tajā laikā autors tādā veidā izcēla tekstu. Ja jūs šodien vēlaties kaut ko uzsvērt, jūs rakstāt ar LIELIEM BURTIEM, slīprakstā, vai treknrakstā. Pagātnē viņi to nedarīja tādā veidā, tā vietā viņi atkārtoja vārdu divreiz. Tādēļ tad, kad ir teikts „Kungs, Kungs” tas nenozīmē to, ka cilvēks to atkārtoja divreiz. Cilvēks sacīja vārdu „Kungs” vienreiz, bet no sirds un ar uzsvaru. Kad Jēzus saka, ka ne visi, kas uz Viņu saka „Kungs, Kungs” ieies debesīs, Viņš nerunā par tiem, kuri stāv rokas kabatās sabāzuši, košļā gumiju un negribīgi murmina: „Jēzus ir mans Kungs.” Nē, Jēzus Vārds ir daudz nopietnāks: Viņš runāja par tiem cilvēkiem, kuri sauc Viņu par „Kungu” un arī tā domā, viņu pašu izpratnē.

Biedējoši vārdi priekš viņiem, vai ne tā? Tomēr tie ir Jēzus vārdi un tiem vajadzētu likt katram kristietim apstāties un izvērtēt savas dzīves saskaņu ar Jēzus vārdiem, ar Bībeli.

Lūkas evaņģēlija sestajā nodaļā Jēzus saka:

Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! - bet nedarāt, ko Es saku? (Lūkas 6:46)

Ļoti labs jautājums? Kādēļ jūs saucat Viņu par „Kungu”, ja jūs neņemat Viņu vērā un nedarāt kā Viņš saka?

Pēc šī jautājuma, Jēzus stāsta līdzību par ēkas būvēšanu uz akmens pamata, ne uz smiltīm.

Ikviens, kas pie Manis nāk un Manus vārdus dzird un dara, - Es jums rādīšu, kam viņš līdzināms. Tas ir līdzināms cilvēkam, kas, ēku celdams, dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad nu plūdi nāca, tad ūdeņi lauzās uz ēku, bet nespēja to kustināt, jo tā bija celta uz klints. Bet, kas dzird un nedara, tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku uztaisīja uz

zemes, bez pamata; un, kad ūdeņi tai lauzās virsū, tad ēka tūdaļ sagruva, un šīs ēkas gāšanās bija liela." (Lūkas 6:47-49)

Šajā līdzībā ir skaidra atšķirība starp diviem ēku pamatiem, vai tā ir smilts un vai arī akmens - vai nu jūs nedarāt vai darāt, ko Viņš saka. Tas nav tik daudz par to, ko jūs atzīstat, bet ar ko un kā jūs dzīvojat. Mēs ar savu muti varam viegli atzīt Jēzu par Kungu, taču neatzīstam Viņu par Kungu mūsu sirdī un nedzīvojam atbilstoši tam.

Kad runājam par paklausību, tad daudzi saka: "jūs runājat par darbiem, bet kristietība nav reliģiskie darbi". Protams, ka neviens nevarat izglābties caur darbiem, bet tikai caur ticību uz Jēzu. Tomēr patiesas ticības rezultāts, būs paklausība Viņam, jo mēs ticam, ka tas ko Viņš saka ir labi un tādēļ mēs dzīvojam ar pilnu uzticību. Tad darbi vienmēr būs dabīga mūsu ticības daļa.

Līdzīgi kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arī nedzīva ir ticība bez darbiem. (Jēkaba 2:26)

Dabīgi, tam nav nekāda sakara ar personīgiem sasniegumiem, bet ar Jēzu un mūsu iekšējo dzīvi, kas arī kļūs skaidrāks, lasot tālāk šo grāmatu. Nav runa par darbiem darīšanas dēļ, bet par dzīvi kopā ar Viņu, kas gluži dabīgi radīs darbus.

Ja jūs šodien jautātu kristiešiem, kā var izglābties, daudzi protams atbildētu, ka tas notiek caur ticību un paklausību Jēzum kā Kungam. Vai to nesaka labi zināmais pants no vēstules Romiešiem desmitās nodaļas?

Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts. (Romiešiem 10:9)

Jā, tā ir patiesība. Lai gan šeit viss liekas tik skaidrs, tomēr es gribu likt uzsvaru uz to, ka daudzi vienu dienu Viņam teiks „Kungs, Kungs”, bet viņi neieies debesīs.

Kad Jēzus Pats jautā : “Kādēļ jūs saucat uz Mani „Kungs, Kungs”, bet kāpēc nedarāt saskaņā ar Manu Vārdu? ”, tas ir tieši tāpēc, ka atzišana pati par sevi nedod glābšanu. Glābs tas, kas ir šīs atzišanas pamatā un ļauj mums teikt : „Jēzus ir mans Kungs.”

Mateja evaņģēlija 21. nodaļā Jēzus rāda līdzību par diviem dēliem vīnadārzā. Pievērsiet uzmanību tam, ka dēli netika salīdzināti atbilstoši tam, ko viņi saka, bet tam , ko viņi dara.

Bet kā jums šķiet? Kādam cilvēkam bija divi dēli, un viņš gāja pie pirmā un sacīja: dēls, ej un strādā šodien manā vīnadārzā. Un tas atbildēja un sacīja: jā, kungs! - Bet viņš negāja. Viņš aizgāja pie otra dēla un sacīja tāpat. Tas atbildēja un sacīja: es negribu. - Pēc tam viņam palika žēl, un viņš aizgāja. Kurš no šiem diviem ir darījis tēva prātu?" Tie saka: "Pēdējais." Tad Jēzus saka tiem: "Patiesi Es jums saku: muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs. Jo Jānis nāca pie jums pa taisnības ceļu, un jūs viņam neticējāt; bet muitnieki un netikles viņam ticēja. Bet arī tad, to redzēdami, jūs neatgriezāties un viņam neticējāt. (Mateja 21:28-32)

Tādēļ, ne visi, kas atzīst Jēzu kā Kungu, ienāks debesīs, bet tikai tie, kuriem Viņš ir kā Kungs, tie kuri dara to, ko Dievs vēlas, kā jūs lasījāt Mateja evaņģēlijā. Visiem to vajadzētu skaidri saprast un par to vairs nevajadzētu runāt, bet, diemžēl tas tā nav.

Šodienas attieksme pret ticību un atzišanu ir tāda, ka jūs varat ticēt un atzīt vienu, bet darīt pavisam ko citu . Tāds nevar būt ticības mērķis un Bībele par to skaidri runā.

Nākošajās nodaļās tas kļūs vēl daudz skaidrāks, kas īsti ir patiesā ticība un kristietība. Tas būs kā ceļojums, cauri Dieva Vārdam aizraujošs, iedvesmojošs un varbūt pat biedējošs. Tas būs aizraujoši, jo Dieva Vārds ir paties, tā ir patiesība, kas dara mūs brīvus. Ja kaut ko mums šodien visvairāk vajag, tad tā ir patiesība. Tas būs biedējoši, jo tumsa un apmāns kļūs redzami, kad Dieva Vārda gaisma kritīs uz šīm lietām. Mācoties, mums jāļauj Dieva Vārdam parādīt lietu patieso būtību. Mēs redzēsim, cik patiesībā esam tālu prom aizgājuši no Dieva un kā nepareiza mācība ir maldinājusi daudzus kristiešus, aizvedot prom no patiesības ceļa, taču viņi turpina domāt, ka staigā pa šauru ceļu.

Tas ir ļoti svarīgi, ka pārbaudām sevi atkal un atkal, lai redzētu, vai Kristus ir mūsos, it sevišķi šajās pēdējās dienās, par kurām Bībele saka, ka cilvēki atkritīs tālu prom no patiesības, dēļ sliktās mācības. Šī nepareizā mācība ir aprakstīta kā „maldinātāji gari un dēmoniskas mācības” (1Timotejam4:1).

4.nodaļa

Kādi bija kristieši

Ko nozīmē būt kristietim? Ja paskatīsimies uz sevi, mūsdienu kristiešiem un salīdzināsim ar kristiešiem, kuri aprakstīti Jaunajā Derībā, tad ātri ieraudzīsim ļoti lielu atšķirību ar to kādi bija pirmie kristieši. Šodienas kristieši ļoti atšķiras no Bībelē aprakstītā.

Piemēram, mums nav drosmes kāda tā bija pirmajiem mācekļiem. Viņi nevarēja pārstāt runāt par visu ko redzēja un darīja (Apd.4:20). Šodien mēs neredzam tās zīmes un brīnumus, kurām liecinieki bija pirmie kristieši. Bībelē lasām, ka ļaudis, burtiski, ņēma Pāvila jostu, uzlika to uz slimajiem un tie kļuva veseli un dēmoni izgāja no viņiem (Apd.19:11) un pat tad, kad Pētera ēna krita uz slimajiem, tie izdziedinājās un dēmoni atstāja viņus (Apd.5:15). Mēs varam ieraudzīt daudzas citas nopietnas atšķirības starp tiem laikiem un mūsdienām.

Es esmu viens no tiem, kas tic atmodai un alkst ieraudzīt, kā cilvēki atgriežas pie Dieva. Taču es neticu, ka mums ir vajadzīgs kas pilnīgi jauns, ko pasaule nepazītu, neticu, ka mums būtu vajadzīgs kaut kāds jauns kristietības veids, tieši otrādi, mums ir vajadzīga iepriekšējā kristietība. Mums vajag atgriezties pie kristietības saknēm, par kurām lasām Bībelē. Mums jāatgriežas pie Dieva plāna un nodomiem, lai redzētu, kā Viņš ienāk starp mums un sāk strādāt, kā tas aprakstīts Apustuļu grāmatā. Mēs redzam Bībelē, ka Dievs ļoti spēcīgi darbojās starp viņiem un katru dienu pie viņiem pieveda cilvēkus, kuriem bija nepieciešamas glābšana (Apd.2:47). Mēs lasām par viņu mīlestību uz Dievu un par to mīlestību, kura viņiem bija vienam pret otru. (1.Jņ.4:20) Tā bija mīlestība, kas aplāja daudzus grēkus un darīja viņus tik spēcīgus, kad viņi bija gatavi atdot savu dzīvību par otru (Jņ.15:13). Jā, kopš tā laika daudz kas ir izmainījies.

Esmu pārlicināts, ka viens no iemesliem, kāpēc mēs visu to neredzam ir, ka nesaprotam, ko nozīmē būt kopā ar Jēzu kā Kungu. Daudzi kristieši tā arī nenasniedz to stāvokli, kad Dievs patiesi un neatraujami kļūst par viņu ikdienas daļu. Mēs neredzam Apustuļu darbu turpinājumu mūsu dzīvē, kur mēs kalpotu Jēzum tieši tādā veidā- lai izpildītu Viņa gribu, nevis, lai Dievs izpildītu mūsu gribu un mūsu vēlmes. Es ticu, ka viens no šīs nesaprašanas, pareizāk sakot ,apmāna iemesliem ir mūsu nezināšana un Bībeles vārdu nozīmes nesaprašana, piemēram : *Kungs, kristietis vai mācekļis*. Mēs šiem vārdiem esam piešķīruši citu jēgu, tāpēc nespējam sasniegt to stāvokli, kurā Dievs mūs grib ievest, tur kur Viņš varēs paveikt nopietnu darbu mūsu mirušajā miesā, kā Viņš to darīja pirmajā draudzē.

Kad mēs runājam par krustu – galveno momentu kristietībā – mēs runājam par nāvi. Jēzus nomira pie krusta, lai paņemtu uz Sevi mūsu sodu. Izvēle, kura ir jāizdara katram cilvēkam, ir saistībā ar krustu. Arī mēs faktiski mirstam pie krusta, tādā veidā Jēzus kļūst par mūsu Kungu un tālāk vairs nedzīvojam sev , bet Tam Vienam, kas miris par mums visiem un pēc tam cēlies augšā. Jūs nevarat noliegt krustu, kaut arī daudzi to vēlētos. Nomiršana sev ir dzīvības atslēga, par kādu mēs lasām Bībelē.

Nav nekādu šaubu, ka kristieši Apustuļu laikā nedzīvoja tā kā mēs dzīvojam šodien, kaut Dievs ir tas pats kas tajos laikos, Dievs nav mainījies un arī nav mainījusies kristietības būtība, mainījies ir mūsu dzīves veids. Mums vajadzētu sākt uztraukties tad, kad sākam meklēt jaunu jēgu un nozīmi kristietībai. Mums nav vajadzīgs meklēt jaunas kristietības definīcijas un nozīmes, mums ir vajadzīga Apustuļu laika kristietības demonstrācija un izpausme. Ja mēs dziļi ieskatīsimies Dieva Vārdā, mēs ātri ieraudzīsim, kur mēs esam kļūdījušies.

Kas ir kristietis?

Pirmo apskatīsim vārdu „kristietis” . Tas ir viens no vārdiem, kas bieži tiek pārprasts. Daudzi cilvēki interpretē to nepareizi, tam cēlonis ir liela neizpratne. Daudzi ticīgie maldās tajā, domājot par sevi to, kas viņi nemaz nav. Daudzi domā, ka viņi iet pa šauro ceļu, bet patiesībā iet pa plato, kas ved pazušanā.

Daudzi cilvēki nevar saprast, ka modernā kristietība atšķiras no Bībeles. Daudzās baznīcās viņiem tendenciozi paskaidro, ka šodien ir atšķirīgi laiki un Dievs darbojas citādā veidā. Tomēr atbilde ir cita.

Viens no vislielākiem iemesliem tam ir, ka cilvēki pārprot vārdu „kristietis”, un tādēļ arī viņi pārprot, ko nozīmē būt kristietim. Tādēļ viņiem nav dzīvības, spēka un mīlestība. Tas ir pat vēl sliktāk, jo tas nozīmē, ka daudzi aizies mūžīgajā pazušanā, ja nekas nemainīsies. Daudzi cilvēki apzinās sevi par kristiešiem tādēļ, ka nepareizi saprot Dieva Vārdu. Kad viņi dzird, ka kristieši nonāks debesīs, viņi domā, ka tas ir teikts par viņiem. Tādēļ daudzi būvē uz to “patiesību”, kas nepastāvēs tajā dienā, kad Patiesība atnāks. Svarīgi ir nepārprast, ko nozīmē vārds „kristietis”. Paskatoties to vietu, kur vārds „kristietis” pirmo reizi parādījās var ieraudzīt kādi meli aiz tā stāv.

Ja mēs paskatāmies uz vārdu „kristietis” vai „kristieši” bibliskajā leksikā, un jūs ieraudzīsiet, ka šis vārds ir atrodams tikai trīs reizes visā Bībelē. Pirmajā reizē tas parādās vienpadsmit gadus pēc Jēzus paņemšanas debesīs, pēc pirmās baznīcas dzimšanas.

...un Antiohijā mācekļus pirmo reizi nosauca par kristiešiem. (APD 11:26)

Iespējams jūs esat dzirdējuši, ka „kristieša būtība” un „Jēzus mācekļa būtība” ir divas atšķirīgas lietas. Šāds uzskats ir daudziem, pat ja viņi par to daudz nerunā.

Šāds uzskats nozīmē, ka tikai ticot Jēzum, tu kļūsi par kristieti, un tad, kad mirsi nonāksi debesīs. Proti, kad esi kristietis, tad vari izvēlēties, kļūt par Jēzus Kristus mācekli un to darīt brīvprātīgi. Jēzus stingrā prasība -sevis noliegšana- liek daudziem izvēlēties būt tikai „kristiešiem”. Būt māceklim, nozīmē nodoties Tam pilnīgi visās dzīves jomās. Pie šīs tēmas vēl atgriezīsimies.

Patiesība ir tāda, ka tu nevari nošķirt „kristieša būtību” no „mācekļa būtības”, jo tas ir viens un tas pats. Tu nevari būt kristietis neesot māceklis.

Šajā pantā lasām, ka mācekļi bija nosaukti par kristiešiem, kas izslēdz divu atšķirīgu grupu iespējamību. Ja tu domā, ka tu kļūsti par kristieti un tad papildus tev tiek dota iespēja kļūt par mācekli, tad šis pants ir nepareizs, kas protams tā nav. Tādēļ jūs nevarat nošķirt šos divus.

Tiem, trīs tūkstoši cilvēkiem, kas sāka ticēt Vasarsvētku dienā, Pēteris nesludināja, kļūstiet par ticīgajiem, vai kristiešiem, tā kā daudzi cilvēki šodien interpretē šos jēdzienus. Viņi visi kļuva par Jēzus mācekļiem.

Vārds „kristietis” nav pastāvējis visu laiku. To pirmo reizi ieviesa vienpadsmit gadus vēlāk, kad pagāni to deva mācekļiem kā iesauku. Šis vārds cēlies no vārda „Kristus” vai Svaidītais. Viņus nosauca par kristiešiem, jo ar savu dzīvesveidu, viņi atdarināja Kristu. Tie bija Viņa sekotāji.

Kā jau bija minēts, vārds „kristietis” vai „kristieši” ir atrodams tikai trīs reizes visā Bībelē un pirmo reizi vienpadsmit gadus pēc tam, kad bija sākusies jaunā baznīca.

Vārds „mācekļi” tikai Jaunajā Derībā ir lietots vairāk kā 200 reizes un tas bija vārds, ko lietoja pilnīgi visi, ieskaitot arī Jēzu, kad Viņš Saviem mācekļiem deva lielo pavēli. Tas ir svarīgi atcerēties, ka tajā laikā, ne Viņš, ne pārējā pasaule nezināja vārdu „kristietis.”

Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam. (Mateja 28:18-20)

Jēzus deva pavēli, ka mums vajag darīt par mācekļiem visus cilvēkus, kristot tos Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, un mācīt tiem pakļauties visam, ko Viņš ir pavēlējis. Šodien tas ir tā pat.

Neļauj nevienam sevi maldināt ticībā, ka kristietis un mācekļi ir divas atšķirīgas lietas. Tu nevari būt kristietis un kļūt glābts, neatbilstot Jēzus mācekļa būtībai.

5.nodaļa

Jēzus māceklis

Vārds „māceklis” tāpat kā vārds „kristietis” ir bieži pārprasts, jo tas tiek lietots mūsu kultūrā ar pavisam citu nozīmi kā Bībelē. Bībelē jūs varat izlasīt, ka daudziem bija savi mācekļi, piemēram, Jānim Kristītājam un Mozum. Mācekļi tajā laikā bija ikdienišķa parādība. Pirmo reizi, kur šo vārdu lieto Jēzus ir atrodams Mateja Evangēlija 4. nodaļā, tur Jēzus šajā vārdā nosauc Savus pirmos mācekļus.

E-SWORD elektroniskās Bībeles versijā, vienā no komentāriem teikts:

„Viņiem vajadzēja atšķirties no citiem, ar centību un pazemību, viņiem vajadzēja sekot Jēzum kā savam Līderim.”

Tādēļ Mateja Evangēlija 4. nodaļā ir teikts; kad Jēzus aicināja Savus pirmos mācekļus, Viņš lika tiem nolikt visu malā un pavēlēja sekot Viņam. Viņiem vajadzēja būt par Jēzus mācekļiem, visur sekot Viņam, mācīties no Viņa un vērot Jēzus dzīvi. Māceklis bija kā meistara ēna, tādēļ vārds „māceklis” Bībelē pilnīgi atbilst vārda mācekļa būtībai.

Māceklis nav augstāks par savu mācītāju; bet, kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs. (Lūkas 6:40)

Jēzus mācekļi bija Viņam nodoti māceklibā. Jēzus bija viņu meistars un viņi sekoja Viņam. Termins „nodot māceklibā” mūsu kultūrā tika lietots daudzus gadus atpakaļ, taču tas tā vairs nav mūsdienās. Galvenā atšķirība starp mācekli un parastu studentu ir tā, ka tu kā māceklis neapgūsti parasto skolas standarta programmu, bet gan mācies darot, sekojot savam skolotājam un atdarinot skolotāja piemēru. Lasot par Jēzu un Viņa mācekļiem, parasti domājam, ka

mācekļi sēdēja skolas solā un klausījās Jēzu. Taču Jēzus laikā, prasības pret studentiem bija daudz augstākas, tās nebija vienkārši sekot savam Meistaram 8 stundas dienā un pēc tam pārējo laiku pavadot pēc saviem ieskatiem. Tieši tāpēc mēs nevaram novilkt precīzu paralēli ar tā laika mācekļu mācīšanos un ar to, ko mēs saprotam šodien.

Lai pareizi izprastu vārda "māceklis" nozīmi, mums ir jāsaprot konteksts, ko autors ar to domāja. Mēs nevaram teikt : ka Evaņģēliji tika rakstīti citā laikā un citā kultūrā, mums šodien tie ir jāsaprot pavisam citādi, un mums vajadzētu izmantot mūsdienu koncepciju un vārdu definīcijas. Gluži pretēji, mums vajadzētu nedaudz vairāk izprast Jaunās Derības grāmatu autorus un izpētīt šī laika kultūru, lai pareizi saprastu, ko nozīmē Jēzus sacītais : ka mums vajag cilvēkus veidot par Viņa mācekļiem.

Vēl viena atšķirīga iezīme tajā laikā - respekts pret varas iestādēm un autoritātēm. Ja mēs skatāmies uz mūsdienu jauniešu attieksmi pret vecākiem, policiju un skolu skolotājiem, mēs skaidri redzēsim, ka tagad nav nekāds respekts salīdzinājumā pat ar to, kāds tas bija pirms 20 gadiem. Mūsu modernās kultūras kopīgā iezīme ir, ka mēs paši vēlamies izlemt, kas ir labs un kas slikts un neatstāt to skolotāja un policijas kompetencē. Diemžēl , mēs varam novērot respekta trūkumu cilvēku attiecībās ar Jēzu, sakot , ka Viņš neizlems manā vietā; es vēlos darīt tā kā pats gribu; tā ir mana dzīve; utt..

Tomēr, kad Jēzus saka, ka mums vajag iet un cilvēkus veidot par Viņa mācekļiem, Viņš norāda, ka ikvienam, kas vēlas būt Viņa māceklis ir jānoliek pašam sava dzīve pilnīgi malā, kārtīgi sekot Viņam un mācīties no Viņa, klausīties, ko Viņš saka un paklausīt tam.

Oriģinālā mācekļības izpratne ir skaidri izteikta Evangēlijos, kur skaidri redzam to, ka mācekļi bija kopā ar Jēzu visu laiku. Viņi iemācījās no Viņa un darīja to, ko Viņš teica; vismaz mēģināja to darīt; viņi nebija perfekti. Vasarsvētku dienā Svētais Gars nonāca uz viņiem un palīdzēja tiem paklausīt.

Un tā, mēs varam redzēt, ka vārds „kristietis” ir kaut kas, kas bija ieviests kā iesauka un netika lietots sākumā- agrīnajā baznīcā. To neizmantoja ne Jēzus, ne pirmie mācekļi. Vārds „kristietis” visā Bībelē parādās tikai trīs reizes, kamēr vārds „māceklis” Jaunajā Derībā ir atrodams vairāk nekā 200 reizes.

Mēs redzam, ka saskaņā ar Jēzus vārdiem, mūs mērķis ir veidoties par Viņa mācekļiem. Tas notiek, kristoties Viņā, sekojot Viņam un mācoties paklausīt Viņa pavēlēm. Citiem vārdiem sakot, ikvienam jāklūst par Jēzus mācekli un jādzīvo sava dzīve tā, lai būtu ļoti tuvu Viņam un sekotu Viņam. Tāpēc mums ir ļoti svarīgi pareizi saprast Dieva mērķi priekš mums un novērst neskaidrības.

Lūk, daži piemēri, ko esmu dzirdējis ļoti bieži

- Es esmu kristietis, bet tikai savā veidā.
- Es esmu kristietis, bet tajā neesmu iesaistīts.
- Es esmu kristietis, jo esmu bijis kristīts un apstiprināts (iesvetīts) draudzē.
- Es esmu kristietis, bet es neticu Bībelei.
- Es esmu kristietis, bet es neticu tam, ka Jēzus ir Dieva Dēls.

Tagad vārda „kristietis” vietā liksim pareizo vārdu- „māceklis”. Lasiet šos pašus piemērus, ņemot visu to vērā, ko esat mācījušies par patieso māceklību.

- Es esmu māceklis, bet tikai savā veidā.
- Es esmu māceklis, bet tajā neesmu iesaistīts.
- Es esmu māceklis, jo esmu kristīts un apstiprināts (iesvētīts) draudzē.
- Es esmu māceklis, bet neticu Bībelei.
- Es esmu Jēzus māceklis, bet neticu tam, ka Jēzus ir Dieva Dēls

Es ceru, ka jūs sākat saprast maldināšanu, kas ceļas no vārda „kristietis”. Tas ir kaut kas ļoti nopietns un parāda cik tālu esam nokļīduši no sākotnējās kristietības un mācības. Tas ir skaidrs, ka šie piemēri, ar kādiem šodien dzīvo daudzi cilvēki, ir bezjēdzīgi. Daudzi kristieši šodien neizprot dzīvi kopā ar Dievu, tas parāda to, ka Jēzus nav viņu Kungs un Glābējs.

Tā patiešām ir šokējoša doma, ka daudzi cilvēki šodien absolūti bez problēmām var izteikt šādus paziņojumus, kurus tikko lasijām. Viņi tajā neredz nesaderību. Maldus rada ne tikai tas, ka nesaprotam vārda „kristietis” nozīmi, bet arī to, ko Bibliskā izpratnē nozīmē dzīvot ar Jēzu. Tas nav par to kā, mēs lietojam šos jaukos vārdus, bet par to kā mēs dzīvojam un kam mēs ticam. Daudzi cilvēki dzīvo melos un būs zaudējuši, ja viņi nepiedzīvos iekšēju nožēlu.

Glābšana nenozīmē to, ka mēs pieņemam sev vārdu „kristietis”, tā ir par Jēzus mācekļa būtību. Ne manu mācekļu, ne priesteru mācekļu, bet Jēzus mācekļu.

Pirmkārt, mēs esam Jēzus mācekļi, bet ja mēs pieņemam Jēzu kā līderi pēc cilvēku izveidotiem standartiem, tad tas var būt ļaunprātīgi, piemēram, iegūt vairāk spēka nekā citiem. Diemžēl tā tas ir noticis daudzās baznīcās. Tomēr, tas ir Jēzus, kam ir spēks, un tas viss ir par Jēzu, pat ja Viņš lieto līderus, lai mums parādītu ceļu. Pamatdoma, ko Viņš mums šodien grib pateikt caur Savu Vārdu Bībelē, ir par Viņa meklēšanu caur Svēto Garu, atklāt Viņu, kas Viņš ir un ko Viņš mums saka.

Jēzus runā daudz par mācekļa būtību. Viens no galvenajiem uzdevumiem ir palikt Viņa Vārdā, kas palīdz mums neieklūt maldos.

„Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: "Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus." Tie Viņam atbildēja: "Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsīt brīvi?" (Jņ. 8.31-33)

Mācekļi paliek Jēzus vārdos. Viņi vai viņas lasa un studē Bībeli un paklausa tam, kas tur ir teikts. Ir neiespējami būt Jēzus māceklim bez paklausības Viņa vārdiem. Ir neiespējami būt kristietim bez ticības Bībelei un nedzīvojot saskaņā ar to. Bībele ir Dieva Vārds, tam vajadzētu iet cauri visai mūsu dzīvei. Caur Vārdu mēs uzzinām patiesību, kas darīs mūs brīvus. Tas ir, ka caur Vārdu mēs uzzinām Jēzu kā Ceļu, Patiesību un Dzīvību.

Tie cilvēki, kas sacīs, ka dzīvot saskaņā ar Bībeli ir fundamentālisms, teiks to pareizi. Vārds „fundamentālisms” ir cēlies no latīņu valodas: „fundamentum”, kas nozīmē "pamats" un pamats šinī gadījumā ir Bībele. Visiem kristiešiem vajadzētu būt fundamentālistiem. Es zinu, ka šis vārds šodien tiek lietots ar sliktu nozīmi, jo daudzi cilvēki to asociē ar legalismu vai pat Islamu, taču

fundamentālisms nav bīstams, ja tas ir balstīts uz biblisku pamatu, tieši pretēji, un to Jēzus parāda skaidri - ja jūs gribat būvēt uz akmens pamata, tad nepietiek vien zināt, ko Dieva Vārds saka, bet jums arī jādzīvo saskaņā ar to.

Vēl citus norādījumus kā kļūt par Jēzus mācekli, var atrast daudzās vietās visā Evāņģēlijā. Tomēr ir svarīgi atcerēties, ko Jēzus saka:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.”
(Mateja 11:28-30)

Mēs varam ātri kļūdīties un ņemt smago jūgu uz sevi, bet Jēzus saka, ja mēs nomirstam sev, kopā ar visām savām ambīcijām, tad paklausīt vairs nav problēma. Tad tas vairs nav smags jūgs, bet gan prieks.

Grūtākais nav paklausīt Jēzum, bet gan nomirt pašiem sev. Tā ir cīņa ar sevi. Tikai paklausot Jēzum, mēs varam atrast spēku un uzvarēt šo cīņu. Tas nav kaut kas, ko varam sasniegt ar pašu spēkiem. Tikai Viņā mēs varam saņemt visu, kas mums ir vajadzīgs, ieskaitot arī spēku sekot Viņam.

Tas nevar būt lietots kā attaisnojums nepaklausīt Viņam, bet kā palīdzība, lai zinātu to, kas mums vajadzīgs, lai paklausītu Viņam. Un tas ir atrodams vienīgi dziļās attiecībās ar Viņu.

6. nodaļa

Kristus vergs

Vēstulē Efeziešiem 6. nodaļā Pāvils stāsta vergiem, kā viņiem vajadzētu kalpot saviem zemes kungiem.

„Vergi, paklausiet saviem zemes kungiem ar bailēm un trīsām, ar patiesu sirdi, tā kā jūs to darītu Kristum.” (Efeziešiem 6:5 ESV)

Vergiem saviem zemes kungiem vajadzētu kalpot tādā pašā veidā, kā viņi kalpotu Kristum, tas nozīmē, ka viņiem to vajag darīt ar bailēm un trīsām, un ar patiesu sirdi.

Vai tas nav pārāk radikāls salīdzinājums? Vai kalpojot Kristum, tas liek mums justies kā vergiem - nē.

Patiesība ir tā, ja jūs meklējat Bībeles oriģinālajā valodā, jūs redzēsiet, ka tas pats vārds „vergs” šeit un citās vietās, citā Bībeles kontekstā ir pasniegts kā vārds „kalps”.

Šis vārds, kas vēstulē Efeziešiem ir iztulkots kā „vergs” ir *doulos* (vergs no grieķu val. oriģinālā teksta). Šajā kontekstā vārds „vergs” skaidri parāda, ka tas tiek attiecināts uz pasauli. Tāpat tas ir Pāvila vēstulē Titam, kur tekstā ir viens pants, kas attiecas uz vergiem.

„Vergiem ir jābūt padevīgiem saviem zemes kungiem visās lietās, tiem jābūt labiem un pateicīgiem, nevis jāstrīdas pretī.” (Titam 2:9 ESV)

Kaut gan daudzās vietās jūs varat redzēt, ka šis vārds korekti ir tulkots kā „vergs”, bet arī daudzās citās vietās tas ir tulkots kā „kalps”. Mēs varam atrast vienu piemēru Jēzus līdzībā Mateja Evanģēlijā:

„Tas būtu tāpat kā viens vīrs dotos ceļojumā; kurš pasauktu savus kalpus un uzticētu tiem savu mantu.” (Mateja 25:14 ESV)

Šeit lietotais vārds „*doulos*” vārda „kalps” vietā varētu būt tulkots kā „vergs”: viens vīrs sasauca savus vergus un uzticēja tiem pārvaldīt savu mantu.

Cita vieta, kur šis vārds ir iztulkots kā „kalps”, ir epizode, kur Jēzus saviem mācekļiem mazgā kājas:

„Patiesi, patiesi, Es jums saku, kalps nav lielāks par savu kungu, ne arī ziņnesis par to, kas viņu sūtījis...” (Jāņa 13:16 ESV)

Tas būtu bijis labāk atveidots šādi: vergs nav lielāks par savu kungu. Tas ir tas pats vārds, kuru Pāvils lieto, kad adresē to vergiem savās vēstulēs.

Ir daudz vietas Bībelē, kur vārds „kalps” būtu jāaizstāj ar vārdu „vergs”. Vārds kalps ir lietots pilnīgi nevietā, jo kalpa būtībai atbilst pavisam atšķirīga nozīme kā verga būtībai. Mēs pārrunāsim šo tēmu daudz dziļāk.

Atgriezīsimies atpakaļ pie panta vēstulē Efeziešiem saistībā ar tikko lasītajiem pantiem un tad vēl skaidrāk redzēsīm, ka varam tulkot vienu vārdu divos atšķirīgos veidos.

*„Vergi [*doulos*], paklausiet saviem zemes kungiem bijībā un trīsās ar patiesu sirdi, kā jūs būtu Kristum paklausījuši, ne tā, ka tikai acu priekšā vai cilvēkiem izpatikdami, bet kā Kristus kalpi [*doulos*], darīdami kā Dievam no visas sirds, kalpojot labi, kā Dievam un ne kā cilvēkam.”* (Efeziešiem 6:5-7 ESV)

Faktiski tam vajag izskatīties šādā veidā:

„Vergi, paklausiet saviem zemes kungiem bijībā un trīsās ar patiesu sirdi, kā jūs būtu Kristum paklausījuši, ne tā, ka tikai acu priekšā vai cilvēkiem izpatikdami, bet kā Kristus vergi, darīdami kā Dievam no

visas sirds, kalpojot labi, kā Dievam ne kā cilvēkam." (Efeziešiem 6:5-7
ESV)

Aizraujoši, vai ne tā?

Tas nozīmē kaut ko pilnīgi atšķirīgu, kad mēs lietojam izteiksmi „Kristus vergs” „Kristus kalps” vietā. Vārds „vergs” izveido mūsu prātos atšķirīgus priekšstatus un es ceru ka pārdomājot tā nozīmi arī jūs ieraudzīsiet vārda „vergs” nozīmi kā atbrīvojošu, kāda patiesībā tā ir.

Jo vergam nav rūpes, viņam nevajag uztraukties par nākotni vai naudas pelnīšanu. Viņa vienīgais uzdevums ir darīt to, ko viņa kungs teiks.

Mēs varam dzīvot šādā ticībā; ka Dievs katru mēnesi mums piedāvās naudu. Tas ir atbrīvojoši! Protams, tas nenozīmē, ka mēs varam neko nedarīt. Vergs nedara, ko viņš pats vēlas, bet kalpo un dara to savam kungam. Būt kristietim, būt māceklim un Kristus sekotājam, Kristus vergam, nozīmē vienu: darīt to, ko viņa Kungs vēlas.

Pāvils to pilnīgi saprata, tāpat kā arī viņa laika biedri. Tas nozīmē, ka jāseko Jēzum:

„Viņš [Jēzus] mira par visiem, lai viņi kas dzīvo vairs nedzīvo sev pašiem, bet Viņam, kas miris un augšāmcēlies.” (2 Korintiešiem 5:15
NAS)

„Ja mēs dzīvojam, mēs dzīvojam tam Kungam, vai mirstam, mēs mirstam Kungam; tādēļ vai jūs dzīvojat vai mirstat, jūs piederat Kungam.” (Romiešiem 14:8 NAS)

Ja jūs sāksiet lietot šos stipros vārdus – „māceklis” vai „vergs” – vārda „kristietis” vietā, kurš tiek šodien ļaunprātīgi lietots, jūs ieraudzīsiet patiesību un maldi, kas ir daudzu dzīvēs, tiks atklāti.

Jēzus ikvienam, kas vēlas Viņam sekot ir teicis:

„Un Viņš sacīja visiem, ja kāds vēlas sekot Man, viņam vajag noliegt sevi, un ņemt savu krustu ikdienā un sekot Man. Un kurš vēlēšies saglabāt savu dzīvi, tas to zaudēs, bet kurš savu dzīvi zaudēs priekš Manis, tas to saglabās. Ko tas dod vīram, ka tas iegūst visus pasaules labumus un sevi pašu pazaudē pavisam ?” (Lūkas 9:23-25 NAS)

Tas bija saprotams Jēzus laikos. Pāvils, Pēteris, Jānis un citi mācekļi dzīvoja tajā. Viņi saprata, ka viņi vairs nepieder sev vai kādam citam. Priekš viņiem kristības bija kā zīme, ka viņi nevar dzīvot vairs ilgāk sev. Viņi kristījās lai dzimtu Kristum.

Visnozīmīgākais ir tas, kas nosaka mūsu dzīvi ar Jēzu, kad mēs esam kā vergi , ka Viņš mūs vairs nesauks par vergiem:

„Es vairs nesaucu jūs par vergiem, jo vergi nezina ko viņu kungs dara; bet Es jūs saucu par draugiem, jo visas lietas ko Es esmu dzirdējis no Tēva esmu darījis zināmas jums.” (Jņ 15:15)

Tieši tagad svarīgās lietas ir saprotamas korektāk, kā tas arī ir pareizi, tad kad mēs sakām Kristus vergi, Kristus kalpi vietā. Mēs esam Kristus vergi un tas nozīmē, ka Viņš ir mūsu Kungs un mēs esam paklausīgi Viņam.

Paskaties atkal uz izteicieniem, kurus mēs bieži dzirdam lietotus ar vārdu „kristietis.” Un pēc tam tos pašus izteicienus, lietojot ar vārdiem „kristus vergs” un būs redzama atšķirība.

- Es esmu Kristietis, bet tikai manā paša veidā.
- Es esmu Kristietis, bet es tajā nemaz neesmu iesaistīts.

- Es esmu Kristietis, jo esmu bijis kristīts un apstiprināts (iesvetīts) draudzē.

- Es esmu Kristietis, bet es neticu Bībelei.

- Es esmu Kristietis, bet es ticu tikai daļēji tai patiesībai, ka Jēzus ir Dieva Dēls.

Tagad lasiet šo versiju.

- Es esmu Kristus vergs, bet tikai manā pašā veidā.

- Es esmu Kristus vergs un piederu Viņam, bet es neesmu nemaz iesaistīts tajā.

- Es esmu Kristus vergs un es piederu Viņam, jo es esmu kristīts un apstiprināts (iesvētīts) draudzē.

- Es esmu Kristus vergs, bet es neticu Bībelei.

- Es esmu Kristus vergs un piederu Viņam, bet es neticu pilnībā tam, ka Jēzus ir Dieva Dēls

Vai jūs redzat, ka daudzi cilvēki dzīvo pievilšanā? Ka daudzi sevi sauc par kristiešiem, bet nav arī ne mācekļi, ne Kristus vergi. Viņi joprojām paši sev ir kungi un dzīvo kā paši vēlās. Vienu dienu daudzi pazudīs, jo glābšana ir atrodama vienīgi Jēzū- kā Kungā.

Daudzi cilvēki domā, ka viss ir labi, bet tomēr tā tas nav. Daudzi tic, ka tāpēc, ka viņi ir kristieši, viņi iet uz debesīm, bet viņi nav atzinuši Jēzu par savu Kungu, un tādā veidā viņi dzīvo pievilšanā.

Kad jūs nākošreiz dzirdēsiet vārdu kristietis padomājiet par šo:

Vārds „kristietis” nebija lietots sākotnējā baznīcā, un arī Jēzus nekad to nelietoja. Tas nepastāveja visu laiku, kamēr Jēzus dzīvoja uz

zemes. To var atrast tikai trīs reizes visā Bībelē, un pirmo reizi tas pieminēts vienpadsmit gadus pēc jaunās baznīcas sākšanās. Tas bija kaut kas, ko viņi (tauta, apkartējie) deva kā iesauku Jēzus mācekļiem, kas veltīta viņu pilnīgajai dzīvei kā Jēzus sekotājiem, savam Kungam un Meistaram, kā tam vajadzētu būt arī šodien.

Būt kristietim nozīmē būt Jēzus māceklim, vai citiem vārdiem sakot, būt Viņa māceklibā vai sekošanā; tādām, kas ievēro Viņa Vārdu un dara ko Viņš saka.

Vārds „māceklis” ir atrodams vairāk kā 200 reizes Jaunajā Derībā, kas skaidri parāda, ka tas ir daudz nozīmīgāks kā vārds „kristietis”.

Tas nav par to, kā tu sevi sauc - par kristieti vai mācekli, bet par to, vai nodod savu dzīvi Viņam un atzīsti Viņu par Kungu. Tas nozīmē, ka tu kļūsti par Viņa vergu, tulkojumā no grieķu valodas, vārds „*doulos*” ir vergs. Šis vārds oriģinālajā tekstā ir lietots 125 reizes.

7.nodaļa

Ne mūsu pašu veidā

Ja jūs cilvēkiem jautāsit, vai viņš ir kristietis, vairākums no tiem atbildēs, ka jā. Ja jūs jautāsit ,vai esat Jēzus māceklis, tad galvenokārt uz jums protams skatīsies ar izbrīnu un sacīs: „Māceklis? Ko jūs ar to domājāt?” Iemesls ir neizpratne par vārdu „kristietis”. Lielākā problēma šodien ir tā, ka cilvēki domā, ka viss ir labi un veido paši savas definīcijas par to, ko nozīmē būt kristietim. Tāpēc, ja jūs kādam jautāsit, vai viņš ir kristietis, jūs bieži saņemsiet atbildi: „Jā, es esmu” un ātri tam sekos „tikai manā paša veidā”.

Ja jūs jautāsit tālāk, kā jūs domājat vai jūs nokļūsiat debesīs, kad nomirsiet. Viņš teiks: „Jā es tā domāju, jo es esmu labs cilvēks.” Tas ir tas, ko es esmu pieredzējis daudz reizes, kad esmu jautājis cilvēkiem par Dievu un mūžīgo dzīvību. Diemžēl ne pašdarināta definīcija par ticību, ne dzīvošana pēc dzīves parauga, kas nav balstīti uz Bībeles pamata, neļauj mums iegūt mūžīgo dzīvību debesīs.

Pirmkārt, neviens nekad nenonāks debesīs balstoties pats uz saviem darbiem. Ja tas būtu iespējams, tad nebūtu nekāda iemesla Kristum mirt par mums. Darbos nevienam nav iespējams glābties, jo kā Bībele saka, ka mēs visi esam grēkojuši (mēs to apskatīsim vēlāk). Tātad šis veids „kristietis pats savā veidā” pēc būtības jau ir pilnīgi izslēgts kā iespējamība.

Mēģiniet iedomāties, ka vienu dienu uz ielas ,satiksmē, jūs apstādina kāds policists ar pretenziju pret jums un vēlas piemērot sodu, 100 eiro, par nodarījumu, kuru jūs patiešām īsti nesaprotat. Jūs viņam jautāsit, lai parāda savu policista žetonu, jo tas viss jums šķiet mazliet dīvaini. Viņš atbild, ka viņam nav policista žetons. Tad jūs viņam atkal jautāsit, vai viņš ir īsts policists, un viņš atbildēs ka ir, bet tikai

pats savā veidā. Jūs ātri aptversiet, ka viņam nav policista izglītība, bez kā viņš nevar kļūt par policistu. Viņš paskaidros: „Tas man šķita pārāk grūti un es nolēmu kļūt par policistu pats savā veidā.” Vai būtu jums jāmaksā sods 100 eiro? Protams, ka nē. Viņš nav īsts policists, bet krāpnieks. Tas ir īsts kriminālnoziedzums, ja jūs ceļat pretenziju un uzliekat sodu kā policists, ja jūs neesat policists.

Patiesībā mēs visi zinām, ka neviens nevar kļūt par policistu pats savā veidā. Tas vienkārši nav iespējams. Lai kļūtu par policistu jums vajag speciālu izglītību, jums jāzin likumi, un jums jāstrādā pakļaujoties augstākajai izpildvarai - autoritātei. Tādā pašā veidā ir pilnīgi neiespējami būt par kristietī pašam savā veidā. Būt par kristietī nozīmē, ka jūs esat Jēzus Kristus mācekļi, jūs zināt Dieva Vārdu un jūs strādājat Dieva autoritātes pakļautībā. Izteiksme: „Es esmu kristietis, bet tikai savā veidā” ir tikpat smieklīga kā izteiksme : „Es esmu policists, tikai pats savā veidā.”

Otrs nepareizais pieņēmums, kur daudzi cilvēki kļūdās, ka mēs ticam, ka nokļūsim debesīs caur to, ka mēs vienkārši būsim labi cilvēki. Neviena persona nav pietiekami laba priekš debesīm. Tas nav par to, ka mēs ņemam dažus savus „labos” darbus un pievienojam mazliet Jēzu, samaisam kopā un izveidojam savu ceļu uz debesīm. Glābšana ir atrodama tikai vienīgi Viņā. Tas ir, ka mēs varam nākt debesīs tikai Viņa noteiktā veidā. Daudzi cilvēki redz paši sevi labus esam, savās acīs, bet patiesībā mēs visi esam grēkojuši un pelnījuši mūžīgu sodību ellē.

Izlasīsim 10 baušļus no 1. Mozus grāmatas 20. nodaļas un sapratīsim, ka ikviens esam pārkāpuši kādu no baušļiem un ja esat pārkāpis kaut tikai vienu bausli un tikai vienu reizi, jūs esat vainīgs pret visiem baušļiem.

Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem. (Jākaba 2:10)

Tādēļ, ja jūs vienreiz esat kaut ko nozadzis vai pārkāpis laulību, jūs esat vainīgs un pelnījis elli. Un ja jūs ietu cauri visiem baušļiem pēc kārtas un lasītu, ko Jēzus par tiem saka, jūs ātri ieraudzīsiet, ka tas izskatās reāli bēdīgi. Piemēram, Jēzus saka par bausli: „Tev nebūs nokaut.” Ļaujiet man pajautāt vai esat kādreiz kādu nogalinājis? Atbilde protams būtu nē. Tāpēc mēģināsim lasīt, ko Jēzus saka par nogalināšanu:

Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev nebūs nokaut, un, kas nokauj, tas sodāms tiesā. Bet Es jums saku: kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā; bet, kas saka uz savu brāli: ģeķis! - tas sodāms augstā tiesā; bet, kas saka: bezdievis! - tas sodāms elles ugunī. (Mateja 5:21-22)

Secinājums tam ko Jēzus šeit saka ir, ka mēs visi esam slepkavas, jo mēs visi esam darījuši to, kas šeit ir pieminēts. Tas nozīmē, ka mēs visi esam nopelnījuši, ka mūs iemet elles ugunīs.

Kad mēs runājam par labas personas būtību, mūsu problēma ir, ka mēs atkal veidojam savu definīciju, ko tas nozīmē būt „labam”. Visa topā ir tas, ka mēs bieži salīdzinām pēc sevis, kas ir nepareizi. Mēs mēram sevi pēc nepareiziem „standartiem”. Mēs esam naski salīdzināt sevi ar kaimiņiem vai mūsu draugiem un tad noslēgumā mēs sarindojam savā secībā. Tas notiek, kad mēs pārbaudām, lai redzētu, vai mēs esam labi cilvēki un vai mēs esam labi kristieši.

Tāpēc Bībele mūs brīdina pret šo salīdzināšanas veidu. Tā vietā ir teikts, ka Bībele ir spogulis, kurā mums vajadzētu redzēt savu atspulgu.

Tas ir, ka Vārdā mēs redzam savu stāvokli un nekur citur. Tikai tādā veidā mēs varam izvairīties no apmaldīšanās.

Kā es sacīju sākumā, ja mēs salīdzinām sevi ar citiem cilvēkiem mēs viegli nonākam situācijā, kad akla persona ved otru aklu personu:

Atstājiet tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji; bet, ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritīs bedrē. (Mateja 15:14).

Nemsim vienu būtisku piemēru. Tātad, ja jūs nākat ar darbiem tad redzams, ka saskaņā ar Bībeli jūs neesat laba persona, bet esat vainīgi Dieva priekšā. Bībele saka, ka neviens melis nenāks debesīs. Vai esat kādreiz melojis? Jūs varat domāt, ka melot nav nemaz tik slikti, vismaz ne tik slikti, ka esam iemetami ellē uz visiem laikiem. Tomēr mēģiniet to ieraudzīt šajā kontekstā: ja jūs melotu trīsgadīgai meitenei vai puisim, ko viņi jums varētu izdarīt? Atbilde ir - neko. Ja jūs melojat savam laulātajam, ko tas var izdarīt? Laulātais var palikt dusmīgs un darīt vēl kaut ko citu, atkarībā no viņa rakstura. Ja jūs darbā melojat savam priekšniekam, ko viņš var izdarīt? Viņš jūs var atlaist no darba. Ja jūs melojat autoritatīvam likuma pārstāvim? Jums var uzlikt naudas sodu vai iemest cietumā. Jūs redzat, ka melošanai var būt dažādas atšķirīgas sekas, atkarībā no tā, kam jūs melojat.

Mums ir jāsaprot, ka tad, kad mēs melojam, mēs nemelojam tikai cilvēkiem, bet arī Dievam. Viņam, Kas mums ir devis dzīvību un kad mēs melojam, mēs faktiski melojam Viņam. Tas nozīmē, ka melošana ir pietiekami nopietna, lai cilvēks nokļūtu ellē uz visiem laikiem. Ja jūs ticat, ka ejat uz debesīm, jo esat labs cilvēks, tā ir zīme, ka jūs nezināt Dievu un Viņa Vārdu. Šie ir milzīgi meli, kas daudzus ved uz bojāeju.

Mēs visi esam vainīgi, bet mēs varam saņemt glābšanu un piedošanu, kad mēs daram Jēzu par mūsu Kungu un Glābēju. Tas nav

tāds veids, ka mēs kaut ko būtu pelnījuši no Dieva. Tas ir par to, ka mēs saņemam Viņa žēlastību un piedošanu. Ne jūs, ne es, neesam labi cilvēki, ka mēs būtu pelnījuši algu, bet mums būtu jāiet bojā. Glābšanu var tikai saņemt dēļ Jēzus Kristus un Viņa ziedojuma pie krusta. Tas ir ļoti svarīgi saprast, ka mēs nevaram nopelnīt Dieva žēlastību, ticot, ka labie darbi mūs var glābt. Vienīgā lieta ko mēs varam darīt ir sacīt: „Kungs, šeit es esmu. Gāb mani. Parādi man Savu žēlastību un ņem mani, kāds es esmu.”

Kad mēs to darām, Viņš mūs paņems, nevis mūsu pašu dēļ, bet Sevis dēļ. Dievs mūs mīl un ilgojas pēc mums. Viņš mums to parādīja, kad piedeva mums caur Savu Dēlu, Jēzu Kristu.

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta. (Jāņa 3:16-17)

8.nodaļa

Daudz kristiešu, maz mācekļu

Mēs nevaram dzīvot kā kristieši paši savā veidā. Kļūt par kristieti var tikai vienā veidā- Viņa veidā. Nonākt debesīs ar mūsu pašu labajiem darbiem ir neiespējami. Glābšana ir atrodama vienīgi tikai Viņā, un tajā, ko Viņš priekš mums ir izdarījis.

Padomājiet par tiem cilvēkiem, kuri sevi sauc par kristiešiem. Pajautājiet sev, vai viņi dzīvo kā Jēzus Kristus mācekļi ar visām no tā izrietošām sekām? Tad pajautājiet sev, vai Jēzus ir viņu Kungs, jeb vai viņi vēl dzīvo sev pašiem un savā paša veidā? Daži izies pārbaudi, bet, diemžēl, vairākums ir tādu „kristiešu” kuri nedzīvo tā, ka Jēzus ir viņu Kungs un Glābējs. Mums ir daudz „kristiešu”, bet maz mācekļu.

Daudzi cilvēki dzīvo savos maldos, un kā Bībele saka, viņi vienu dienu dzirdēs Jēzu sakām: „Es jūs nepazīstu. Ejiet nost no Manis jūs, kas staigājat grēkos”. Tā ir nepatīkama doma.

Kad Bībele atkal un atkal saka, ka mums jāpārlicinās vai neesam maldināti, mums ir jāsaprot, ka tas ir ļoti svarīgi. Šī informācija šķiet ļoti radikāla, bet tas ir tikai tāpēc, ka mēs esam aizgājuši tālu prom no patiesības. Maldīgi mūsos ielien lēni un nemanāmi, skaļi par to neziņodami, cik tas ir slikti un graužoši. Šodien daudzi kristieši nav informēti, ka viņi nedzīvo saskaņā ar Bībeli un, ka Jēzus nav viņu Kungs. Tā vietā, viņi salīdzina sevi ar cilvēkiem sev apkārt un ar to, ko viņu kultūra saka par kristieša būtību. Tādā veidā daudzi cilvēki pieņem, ka Jēzus var būt viņu Glābējs, bet nekādā ziņā nevar būt viņu Kungs. Šī iespējamība Bībelē ir izslēgta.

Pajautājiet sev šos jautājumus:

Vai es esmu Jēzus māceklis?

Vai Viņš ir mans Kungs, vai tomēr vēl dzīvoju sev?

Ja jūs secinat, ka jūs neesat Jēzus mācekļi, tad dariet kamēr nav par vēlu. Pēc tam brīdiniet arī citus, kuri vēl dzīvo tajos pašos maldos. Šī grāmata var jums palīdzēt atklāt šos melus tā, ka daudzi cilvēki var atzīt Jēzu par Kungu un izglābties. Lai baznīcās varētu sākt sludināt to evaņģēliju, par ko ir rakstīts Bībelē, nevis to, par ko runā mūsu "kristīgā" kultūra.

Mūsu evaņģēlijs šodien var izveidot daudz „kristiešus”, bet tikai nedaudzi no tiem ir īsti mācekļi un Kristus vergi.

Šīs grāmatas sākumā es pieminēju Jēzus brīdinājumu, ka vienu dienu cilvēki Viņam sacīs: „Kungs, Kungs” un Viņš atbildēs: „Es jūs nekad neesmu pazinis, ejiet nost no Manis, jūs, kas darāt grēku.”

Kad Bībele citā vietā saka, ka laiku beigās mīlestība atdzīsīs un daudzi aizies tālu prom no ticības, tā arī tas tagad notiek, jo klausāmieš dēmonisku mācību.

9.nodaļa Paklausīt Jēzum

Viens no vislielākajiem elkiem šodien ir manta (materiālisms) vai nauda. Tādēļ, ka materiālismā daudziem cilvēkiem nav laika kalpot Dievam. Citiem vārdiem sakot, viņi izvēlas tērēt savu dzīvi strādājot un nopelnot naudu, tā vietā, lai nodotu sevi Dievam. Iemesls tam nav laika trūkums, bet gan prioritātes trūkums. Jūs nevarat piederēt pasaulei un tās priekiem un tajā pašā laikā kalpot Dievam, to skaidri saka Jēzus:

„Neviens kalps nevar kalpot diviem kungiem; tāds kalps ienīdīs vienu un mīlēs otru vai vienam viņš būs uzticīgs un otro nicinās. Jūs nevarat kalpot abiem, gan Dievam, gan naudai.” (Lūkas 16:13 GNT)

Šeit atkal tiek lietots vārds kalps, bet precīzāks (korektāks) tulkojums ir lietojot vārdu „vergs”. Nevar vergs kalpot diviem kungiem. Tas ir neiespējami pats par sevi, tāpēc mums ir jāizvēlas.

Es ceru, ka jūs saprotat, ka neesmu šo rakstījis, lai kādu nosodītu, vienkārši vēlos norādīt, kas ir rakstīts Bībelē, pēc tā Svētajam Garam vajadzētu nākt un pārliecināt mūs. Tomēr es ticu, ka tas ir iemesls, kādēļ daudzi cilvēki šodien neredz to dzīvi, par kādu mēs lasām Bībelē. Mēs pārprotam šo, ļoti ievērojami svarīgo kristietības daļu, proti, kā jūs kļūstat par kristietiem un ko nozīme būt kristietim.

Kad jūs atjaunosiet savu prātu ar Dieva Vārdu, arī jūs piedzīvosiet to, ka Dievs šodien ir tāds pats kā pirmajā baznīcā, tad jūs piedzīvosiet uguni, spēku un sadraudzību ar Viņu tādā pašā veidā, kā pirmie kristieši to piedzīvoja. Pats galvenais, ir atklāt vai Dieva Vārds ir patiess, vai Kristus reāli ir mūsos, vai arī mēs esam maldināti.

„Lieciet sevi pārbaudē un iztiesājiet sevi, atrodiēt vai jūs dzīvojat ticībā. Protams jūs zināt ,ka Jēzus ir jūsos?- ja vien ne, jūs esat pilnīgi nederīgi.” (2 Korintiešiem 13:5 GNT)

Es nesaku, ka jums vajadzētu atmest visu, ko jūs darāt un skriet uz ielas, lai mēģinātu paklausīt Jēzum tīri no bailēm. Mērķis jau nav tikai paklausīt, ja mēs paklausīsim, pamatojoties uz nepareizu motivāciju, tas nenesīs daudz augļus. Ja mēs fokusēsimies tikai uz darbiem, darot visu, lai tikai iegūtu Dieva atbalstu un balvu, tas nenesīs vēlamus augļus. Esence (būtība) ir daudz lielāka nekā darbi, tas ir par to, vai Kristus dzīvo mūsos un mēs Viņā, paliekot Viņā un Viņa Vārdā, ļaujot Svētajam Garam parādīt mums, kas mēs esam Viņā un kā mums vajadzētu dzīvot. Tas ienāk mūsos kā Dzīvība, bet ne kā mirušie darbi.

Daži cilvēki man ir jautājuši, kāpēc es vienkārši nedzīvoju priekš sevis, un, vai man ir grūti izpildīt to, ko Dievs ir sacījis. Tam nav nozīmes, jo nekas nevarētu būt sliktāk- kā dzīvot priekš sevis. Tā nav problēma paklausīt tam, ko Dievs man saka, tad kad Viņš sauc mani kaut ko darīt, tad es zinu, ka viss noritēs labi, jo Viņš ir ar mani visu laiku. Viņš man stāsta gan caur Bībeli, gan tieši, par to, kas man būtu vajadzīgs darīt, un es vienmēr zinu, ka tas būs lieliski- tas būs labi.

Pastāstīšu vienu piemēru, 2009. gada janvārī es gavēju 40 dienas. Dievs strādāja manī, lai es kļūtu par mācekli. Trīsdesmitdevītajā gavēņa dienā notika kas ļoti spēcīgs. Es biju pastaigā, lūgšanā, kad es pēkšņi piedzīvoju, ka Dievs runā uz mani ļoti skaidri: „Dodies uz Naskovu!”. Naskova ir maza pilsēta Dānijas dienvidos. Es satraucos un steidzos mājās, pastāstīju savu piedzīvojumu sievai. Kamēr es viņai stāstīju, asaras plūda pār maniem vaigiem, tās plūda no spēcīgā pārdzīvojuma, dzirdot Dievu runājam tik skaidri.

Tiešām, nav nekas lielāks kā sadzirdēt Viņu runājam. Nākošajā dienā mēs visa ģimene devāmies uz Naskovu, lai tur, dažas dienas, būtu kopā ar draugiem. Tās bija dienas, kad Dievs reāli darbojās mūsos. Svētdienā, kad es sludināju baznīcā, lūdzu par kādu vīru ar sāpošu kāju. Pēc lūgšanas viņš bija spējīgs staigāt pa kāpnēm, augšā un lejā, bez sāpēm kājā. Kad sapulce bija beigusies, viņš man ar lielu satraukumu jautāja: „Kad tieši tev Dievs sacīja braukt uz Naskovu?” Es atbildēju, ka ceturtdienas pēcpusdienā. Viņš par to bija ļoti sajūsmināts un man paskaidroja, ka bija redzējis mūsu interneta mājas lapu un pirmdien, otrdien, trešdien bija lūdzis Dievu: „Varētu Tu, Dievs, atsūtīt Torbenu Sondergaardu uz Naskovu, ka viņš varētu lūgt par manu kāju un tā būtu dziedināta!”

Tā bija ļoti spēcīga liecība gan priekš viņa, gan arī priekš mums. Viņš bija trīs dienas lūdzis Dievu, lai atsūta mani uz Naskovu, pēc kā Dievs skaidri man sacīja doties uz Naskovu. Šī pieredze atvēra mūsu acis uz lūgšanu spēku un uz to kā Dievs strādā. Kad atbraucām mājās no Naskovas, pēc dažām dienām, mēs sapratām, ka Dievs mūs ir izmainījis.

Kad jūs piedzīvojat kaut ko fantastisku, jūs to vēlaties piedzīvot vēl un vēl. Jūs gribat darīt to, ko Jēzus saka jums, jo pēc pieredzes zināt, ka Viņš vadīs ceļā tad, kad paklausat Viņam. Dažreiz to nevar ieraudzīt uzreiz, taču paklausība Viņam ir tas vislabākais, ko varam darīt šajā dzīvē. Viņš mīl mūs un mēs parādām Viņam to pašu. Kad mēs esam pārņēmti ar Viņu, tad paklausīt Jēzum nav grūti. Tas vienkārši nozīmē- BŪT mīlestībā. Būtība nav tajā, vai darīt daudz darbus vai nē, bet gan, staigāt kopā ar Viņu un iepazīt Viņu, kāds Viņš ir. Tas nozīmē, atvērt savu sirdi Viņam un būt mīlestībā ar Viņu. Pēc tam jūs varat sākt darīt to, ko jums vajadzēja darīt, tikai tad darbība ir kā Dzīvība - no iekšpuses pār mums.

Ja sajūtāt, ka tas atsaucas uz jums, par to, kā dzīvojat un ko darāt, tad apstājieties un nolieciet visu malā un meklējiet Jēzu. Būt kristietim nozīmē, dzīvot Kristū, ne darbos un smagos apgrūtinājumos.

10.nodaļa

Kāds fantastisks Kungs

Kad mēs runājam par Jēzus Kristus „verga” būtību, mēs šodien saduramies ar ļoti negatīvu šī vārda nozīmi. Ja mēs pieminam vārdu „vergs”, daudzi cilvēki domā par verdzību Savienotajās Valstīs līdz 19.gs.beigām, vai Dienvideiropu, no kurienes miljoniem bija aizsūtīti atpakaļ uz Āfriku.

Pašreizējai paaudzei verdzība sasaistās ar apspiešanu un droši vien tādēļ Bībeles tulkotāji šo vārdu „doulos” pārtulkoja kā „kalps”, bet ne kā „vergs”. Tomēr verga būtībai nevajadzētu būt kaut kam negatīvam. Tas ir atkarīgs no tā, kā vergs jūs esat un kāds ir jūsu saimnieks.

Ja verga saimnieks ir ļauns, tad tā var būt ļoti smaga pieredze. Ja kungs ir laipns un mīlošs, tad tas patiesībā ir fantastiski un atbrīvojoši.

Kad Amerikā, Pilsonkara laikā (1861.-1865.), vergi kļuva brīvi, daudzi vergi izlēma nevis atstāt savus saimniekus, bet palikt uzticīgi saviem saimniekiem. Viņi neuzskatīja, ka vergs un vergošana ir kaut kas negatīvs un mokošs. Daudzi no vergiem sevi uzskatīja par brīviem cilvēkiem un nevis par vergiem. Viņi mīlēja savus saimniekus un kalpoja tiem mīlestībā un no visas sirds un tie palika, kas bija. Tie bija labi apgādāti un vēlējās ar to pašu atdarīt.

Ja tajos laikos vergi varēja būt laipnās attiecībās ar saviem zemes kungiem, cik daudz vairāk tam tā vajadzētu būt ar Kristu? Bībele skaidri uzsver, ka cilvēka būtība pamatā ir ļauna, un tikai viena Persona- Dievs- visos laikos ir patiesi labs. Ja vīrs (vergs) var priecāties, vergojot cilvēkam, kura būtība pamatā ir ļauna, tad cik daudz vairāk mums vajadzētu priecāties par to, ka varam būt Kristus vergi.

Būt Kristus vergam nenožīmē šausmīgu dzīvi. Tā ir dzīve, kurā mēs Viņam varam atnest godu, kalpojot Viņam, kurā mēs no visas sirds vēlamies pateikties Viņam. Mēs varam atbildēt Viņa laipnībai, kaut gan mēs nevaram atmaksāt to cenu, kuru Viņš ir samaksājis par mums.

1. Vēstulē Korintiešiem sestajā nodaļā Pāvils runā par laulību un laulības pārkāpšanu, beigās viņš lieto stingru valodu.

Sargaities no netiklības! Katrs cits grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas pašas miesas. Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu! (1. Korintiešiem 6:18-22)

Patiesībā, mērķis nav tas, vai jūs sevi saucat par kristieti, mācekli vai vergu, bet gan apziņa, ka mēs nepiederam sev pašiem. Mēs esam nopirkti par ļoti augstu cenu un piederam vienam citam, proti, Jēzum Kristus. Kad Viņš mira pie krusta, Viņš maksāja par mums ar Savām asinīm un tagad mēs piederam Viņam. Viņš ir mūsu Kungs, jo Viņam pieder īpašumtiesības uz mums. Mūsu dzīve ir pakļauta Viņam pilnīgi brīvprātīgi.

Pirms nonākšanas „īpašumā”, ļaujiet man jums parādīt, ka pirms tā, kad Jēzus mūs nopirka, mēs nebijām brīvi un nepiederējām sev pašiem. Patiesībā mēs nekad neesam bijuši brīvi. Vēstulē Romiešiem daudzās vietās ir uzsvērts, ka mēs esam šīs pasaules un grēka vergi. Mēs dzīvojam grēkam un šīs pasaules dievam, proti, velnam. Tāda bija dzīve pirms mēs bijām izpirkti.

Jāņa pirmajā vēstulē, viņš lieto izteicienu, „velna bērni” un „Dieva bērni”. Atšķirību starp vienu un otru var redzēt pēc tā kā mēs dzīvojam

un kam kalpojam. Cilvēki, kas nav nožēlojuši grēkus un atgriezušies pie Kristus vēl dzīvo kā grēka vergi. Viņi seko grēcīgām izpriecām un saucas par „velna bērniem”, jo pieder viņam un kalpo viņa darba kārtībai, pat ja viņi iet uz baznīcu un sauc sevi par kristiešiem. Tajā brīdī, kad jūs nožēlojat grēkus savā sirdī un pieņemat Jēzu kā Kungu, Viņa asinis samaksā par jūsu sodu. Jūs vairāk nepiederat grēkam. Pretēji, jūs kļūstat par taisnības un Jēzus vergu. Mūsu radniecība kļūst skaidri redzama caur mūsu dzīves veidu. Ir tikai divas izvēles, vai jūs esat grēka vergs un tā rezultātā ir nāve, vai patiesības vergs, kā rezultātā ir mūžīgā dzīvība.

Bērni, lai neviens jūs nemaldina: kas dara taisnību, ir taisns, tā kā Viņš ir taisns. Kas dara grēku, ir no velna, jo velns grēko no sākuma. Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus. Ikviens, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis. (1 Jāņa 3:7-10)

Tas nenozīmē, ka bijām brīvi un piederējām sev pašiem un, kad mēs kļūstam par kristiešiem mēs kļūstam sasaistīti un sākam piederēt kādam citam, bet kad jūs kļūstat par kristiešiem, jūs esat izpirkti, tātad tas nenozīmē, ka esam brīvi un varam darīt ko vien vēlamies.

Patiesībā, kā kristieši, mēs esam izpirkti no verdzības grēkam un šai pasaulei, bet ne tādā kārtībā, ka mēs dzīvojam paši savu dzīvi; mēs tagad piederam Viņam. Kā kristieši mēs esam brīvi no grēka un brīvi sacīt: „Kungs, kāds ir Tavs mērķis priekš manis?” Mēs esam brīvi kalpot Jēzum kā mūsu Kungam un darīt to ko Viņš vēlas.

Vēl atcerēsimies, ka mūsu kalpošana Kristum nāk tad, kad mēs piedzimstam no augšienes. Mūsu atdzimšana nenozīmē, ka mūsu kalpošana Viņam ir smags slogs. Viņā mēs rodam spēku pateikt šai pasaulei nē un jā Viņam.

Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar Savu godību un spēku. (2 Pētera 1:3)

Jautājums nav tajā, vai mēs vēlamies būt brīvi vai saistīti, bet gan - ar ko mēs vēlamies būt saistīti, kam mēs vēlamies piederēt un paklausīt, grēkam- kā rezultātā ir nāve, vai patiesībai- kā rezultātā ir mūžīgā dzīvība?

Tā ir kā esence dzīvei ar Kristu, par kādu mēs lasām 1. Vēstulē Korintiešiem, kad mēs pagodinām Dievu savā miesā, kā tādi, kas tagad piederam Viņam.

Vēstulē Romiešiem 6. nodaļā Pāvils runā par grēka verga būtību. Šis vārds oriģinālvalodā ir *doulos*.

Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdzī krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu [nevergotu] grēkam, jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. (Romiešiem 6:6-7)

„un, no grēka atsvabināti, kalpojat [vergojat] taisnībai. Es runāju cilvēcīgi jūsu cilvēcīgās vājības dēļ, jo, tāpat kā jūs senāk savus locekļus bijāt nodevuši par vergiem netikumībai un netaisnībai, kalpodami [vegodami] netaisnībai, tā tagad nododiet savus locekļus par kalpiem [vergiem] taisnībai, lai kļūtu svēti. Jo, kamēr jūs bijāt grēka vergi, jūs neklausījāt taisnībai. Kādi bija jūsu toreizējās dzīves augļi? Tādi, par kuriem jums tagad jākaunas! Viņu gals ir nāve! Bet tagad, kad jūs esat atsvabināti no grēka un esat kļuvuši par Dieva kalpiem [vergiem], jūsu ieguvums ir svēttapšana un tās gals - mūžīga dzīvība. Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā. (Romiešiem 6:18-23)

Pirms Jēzus mūs izglāba mēs bijām grēka vergi. Bet pie krusta Jēzus izpirka mūs ar Savām asinīm, ka mēs vairāk nestrādājam grēkam, bet patiesībai. Tas notiek glābšanā un kristībā. Mēs esam izpirkti no verdzības grēkam un tā vietā esam kļuvuši par Kristus vergiem. Tas ir pilnīgi atšķirīgi no tā kā mēs dzīvojam līdz šim.

11.nodaļa

Kristība lai piederētu Kristum

Būt kristietim nozīmē būt Kristus māceklim un vergam. Lai kļūtu par mācekli ļoti svarīgas ir ūdenskristības. Tālāk apskatīsim ūdenskristības.

Lielajā Pavēlē Jēzus kā pirmo lietu piemin ūdenskristības, bet mūsdienās pasaulē mēs esam pārpratuši to nozīmīgumu. Kristība ir pāreja no vienas valsts otrā. Kristībā tu mirsti ar Kristu un augšāmcelies jaunā dzīvē, dzīvē, kurā tu tagad piederi Kristum.

Kristības ir tik ļoti svarīgas, ka jūs visā Jaunajā Derībā neatradīsiet nevienu vietu, kur nākot pie ticības kristības nenotiktu nekavējoties. Šo modeli jūs varat redzēt Apustuļu darbos 16. nodaļā, kur cietumsargs un visa viņa ģimene tika kristīti pašā nakts vidū, tāpat Vasarsvētku dienā Pēteris sludināja un trīs tūkstoši cilvēku nāca pie ticības Kristum un tika kristīti.

Tāpat arī Etiopietis einuhs tika kristīts nekavējoties, kad viņš no Filipa dzirdēja evaņģēliju. Apustuļu darbos 8. nodaļā rakstīts, ka Filips viņam sludināja evaņģēliju, kā viņš sludināja tur nav rakstīts, bet mēs saprotam, ka sludināšanā bija iekļautas kristības, kā neatņemama lieta un kā iesākums glābšanai Kristū. Tas ir skaidri redzams pēc tā, kā einuhs reaģēja uz pasludināto:

... *"Lūk, ūdens! Kas mani kavē kristīties?"* (Apustuļu darbi 8:36)

Lai kļūtu par Kristus mācekli ūdenskristības ir ļoti svarīgas. Kādi var iebilst: „Kā tad ar to zagli pie krusta? Viņš tika glābts bez kristībām?” Atbilde ir: Jā, viņš netika kristīts. Bet jums jāatcerās, ka Jaunā Derība pirms krusta nāves vēl nebija spēcīga. Zagli nevarēja kristīt Jēzus Vārdā, jo kristība attēlo miršanu, apglabāšanu un augšāmcelšanos

ar Jēzu. Tajā brīdī Jēzus pie krusta vēl bija dzīvs. Tajā brīdī kristības Jēzū Kristū vēl nebija ieviestas. Tomēr pēc krusta mēs redzam, ka visi ticīgie tika kristīti nekavējoties. Tādēļ Jaunajā derībā kristības ir ievads dzīvei ar Kristu.

Mūsdienās cilvēki tiek kristīti „Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā”. Tas notiek dēļ sliktā Bībeles tulkojuma. Daudz precīzāks Lielās Pavēles (Mateja 28:19) tulkojums būtu „iekš Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārda”. Citiem vārdiem sakot, jūs tiek kristīti „lai piederētu” Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam. Kristībā jūs atsakāties no sevis, lai tagad piederētu citam. Un šajā gadījumā Trīsvienīgajam Dievam, jo esat kristīti (iegremdēti) „iekš” Viņa.

Šeit ir (Matthev Henry's Commentary*) komentārs par kristībām Mateja evaņģēlija 28:16-20:

(*<http://www.biblegateway.com/resources/matthew-henry/Matt.28.16-Matt.28.20>)

„Mēs neesam kristīti vārdos, bet Vārdā: Tēva, Dēla un Gara, kas skaidri parāda, ka trīs ir viens un Viņa Vārds arī viens.(...) mēs piekritam derībai- attiecībām ar Dievu, Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Kristība ir (sakraments) noslēpums, kristība ir kā zvērests, mēs vēlamies supernoslēpumu, tādēļ arī dodam zvērestu. Kristība ir atteikšanās zvērests ar ko mēs atsakāmies no miesas un pasaules, kas konkurē ar Dievu par troni mūsu sirdīs. Kristība ir zvērests par uzticību, mēs atkāpjamies un atdodam sevi Dievam, piederam Viņam. Mēs pašimiesa, dvēsele un gars, tiekam nodoti Dieva pārvaldē un mēs priecājamies Viņa labestībā. Mēs kļūstam par Viņa cilvēkiem un vairs negodinam savus likumus. Kristība attiecas uz personu, kristīta persona, ir veltīta Dievam. [1.] Tas ir; iekš Tēva, ticot viņam kā mūsu Kunga Jēzus Tēvam (kā tas ir paredzēts), būt par mūžīgo paaudzi, un ar mūsu

Tēvu, kā Radītāju, Glābēju un Labdarītāju, priekš Kura mēs atsakamies no sevis, ka Viņš kā mūsu īpašnieks vadīs un lietos mūs. Viņš ir mūsu augstākais skolotājs, vadītājs un likumdevējs. Viņš ir mūsu galvenais labums un augstākā virsotne.”

Šo komentāru būtu labi lasīt saistībā ar kristībām šodien. Kristības ir kaut kas, ko mēs viegli pārprotam, jo mēs neatsakamies no sevis, kā tas ir pieņemts un iegājies mūsu kultūrā un arī pie Jūdiem. Ja cilvēkiem būtu saprotams, ko tad īsti kristības nozīmē, daudzi noteikti ilgi apdomātu pirms kristītos. Tad viņi zinātu, ka kristības nozīmē to, ka viņiem būs jaatsakās no sevis un jāizlemj piederēt Kristum. Caur Dieva Vārdu Apustuļu darbos mēs redzam šo modeli, ka kristība ir nepieciešama, lai kļūtu par Jēzus Kristus mācekli.

12.nodaļa

Kristība Svētajā Garā

Tāpat kā ūdens kristība ir nepieciešama, lai kļūtu par Jēzus mācekli, tāpat arī kristība Svētajā Garā ir ļoti svarīga, lai mēs būtu spējīgi dzīvot kā mācekļi. Tāpat kā ap ūdens kristību, tāpat arī ap kristību Svētajā Garā, dažādu baznīcu aprindās ir izveidojušies dažādi atšķirīgi, strīdīgi viedokļi. Par šīs problēmas rašanos un pastāvēšanu ir aprakstīts šīs grāmatas sākumā. Šī problēma pastāv, jo mēs sevi nesalīdzinām ar Bībeli, bet ar baznīcas kultūru un cilvēkiem sev apkārt. Ja jūs uz zemes būtu vienīgais kristietis un nebūtu nekas cits ar ko sevi salīdzināt kā tikai Bībele, tad jautājums par kristību Svētajā Garā būtu ļoti vienkāršs un tā būtu dabīga lieta, lai kļūtu par kristieti.

Kad es saku, ka mums vajadzētu sevi salīdzināt ar Bībeli, tad tas nozīmē, ka mums vajag lasīt un zināt Bībeli, nevis interpretēt to caur garām un sarežģītām teoloģijas studijām. Mums nevajag klausīties tos cilvēkus, kas mēģina atņemt kristietībai dzīvību un spēku. Ja mēs lasām Bībeli, kāda tā ir, bez mūsu „kultūras brillēm” un smagiem teoloģiskiem izskaidrojumiem, tad šīs lietas, kā ūdens kristības un kristības Svētajā Garā kļūst viegli saprotamas.

Runājot par kristību Svētajā Garā un ūdens kristību, kas vijas cauri visai Apustuļu darbu grāmatai, mēs šo modeli redzam ļoti skaidri. Pirmkārt, šis modelis skaidri parāda, ka kristība Svētajā Garā ir svarīga mums, lai mēs kļūtu spējīgi dzīvot kā Jēzus mācekļi. Otrkārt, mēs redzam, ka tā ir pieejama visiem, bet nevis tikai saujai izvēlēto. Treškārt, kristība Svētajā Garā ir redzama. Tas ir tā, ka citi cilvēki spēj redzēt zīmi, tad kad Svētais Gars nāk pār cilvēku un jums vairs nav šaubu, ka kristībā ar Svēto Garu jūsos notiek daudzas lietas. Ceturtkārt,

jūs varat redzēt, ka visvairāk gadījumos kristība Svētajā Garā notiek tad, kad jums uzliek rokas kāds cits, kam jau ir Svētais Gars.

Mēs to visu tālāk apskatīsim.

Šodien ir kristieši, kas kristību Svētajā Garā ir pārpratuši. Viņi domā, ka tas ir viens un tas pats, kas ūdens kristība. Daudzi uzskata, ka tas, tāpat kā Vasarsvētkos, Apustuļu darbu grāmatas 2. nodaļā, bija tas brīdis, kad kristieši pirmo reizi bija glābti un saņēma Svēto Garu. Tomēr tas nav šis gadījums. Jūs varat izlasīt, ka pēc Viņa augšāmcelšanās vai pēc Jaunās Derības ievada, Jēzus apmeklēja Savus mācekļus. Tā sacīts: „*Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Nemiet Svēto Garu!"*” (Jāņa 20:22)

Vai viņi saņēma Svēto Garu, vai tika glābti, tāpat kā mēs to darām šodien? Vēl Jēzus tiem pašiem sacīja, lai viņi paliek Jeruzālemē līdz viņi tiks kristīti Svētajā Garā, kaut gan viņi jau bija glābti un Svētais Gars bija viņos. Šeit daudzi cilvēki ir kļūdījušies. Ticot, ka glābšana Svētajā Garā ir tas pats, kas būt kristītam Svētajā Garā. Tas ir nepareizi un tas nav tas modelis, kādu mēs redzam Bībelē. Tās ir divas ļoti atšķirīgas pieredzes.

Mācekļiem, kuros jau bija Svētais gars, Jēzus pavēlēja:

„Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsolījumu, ko jūs, tā Viņš sacīja, no Manis esat dzirdējuši. Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām. Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Apustuļu darbi 1:4-5,8)

Lai būtu par kristieti ļoti svarīga lieta ir kristība Svētajā Garā, tāpat kā atsevišķi ūdens kristību nepieciešamība. Kad jūs runājat par to,

kā kļūt par kristieti, jūs varat redzēt trīs sekojošas lietas: grēknožēla Dieva priekšā, ūdens kristība un kristība Svētajā Garā. Dažreiz ūdens kristība notiek pirmā un pēc tam cilvēki tiek kristīti ar Svēto garu. Citos gadījumos viņi papriekš tiek kristīti ar Svēto garu un pēc tam ūdenī.

Viens piemērs:

„Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nāca pār visiem, kas šos vārdus dzirdēja. Un ticīgie apgraizītie, kas Pēterim bija līdzi, izbijās, ka Svētā Gara dāvana bija izlieta arī pār pagāniem, jo viņi tos dzirdēja mēlēs runājam un Dievu teicam. Tad Pēteris atbildēja: "Kas gan varētu liegt ūdeni šo ļaužu kristīšanai, kas dabūjuši Svēto Garu tāpat kā mēs?" Un viņš pavēlēja tos kristīt Jēzus Kristus Vārdā. Tad tie lūdza, lai viņš dažas dienas pie tiem paliktu.” (Apustuļu darbi 10:44-48)

Šeit Pēteris runā ar Kornēliju un viņa ģimeni. Šajos pantos mēs skaidri lasām, ka pirmā bija kristība Svētajā Garā un pēc tam ūdenī. Tas parāda, ka ūdens kristība un kristība Svētajā Garā ir divas atšķirīgas lietas.

Tāpat kā vēl citās vietās Bībelē, arī šeit mēs lasām, ka Svētais Gars nolaidās pār visiem. Kristības Svētajā Garā nenotiek tikai caur citu, izvēlētu, kristiešu roku uzlikšanu.

Apustuļu darbu grāmatā 19. nodaļas sākumā Pāvils ir Efezā. Tur viņš satiek dažus kristiešus, kuri neko nezina par kristību Svētajā Garā un Jēzus iedibināto kristību. Viņi bija kristīti tikai ar Jāņa Kristītāja grēknožēlas kristību ūdenī.

Ko Jānis Kristītājs sacīja katram, kas bija viņa kristīts?

„Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni”. (Mateja 3:11)

Vēlāk, kad Pāvils apmeklēja Efezu, mēs lasām:

„Kamēr Apollis bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efezā, un, sastapis dažus mācekļus, viņš tiem sacīja: "Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?" Tie viņam atbildēja: "Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir". Viņš jautāja: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?" Tie atbildēja: "Ar Jāņa kristību." Bet Pāvils sacīja: "Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nāksot pēc viņa, tas ir, Jēzum." To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus Vārdā. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja. Viņu bija pavisam ap divpadsmit vīru. " (Apustuļu darbi 19:1-7)

Kad jūs lasāt , Pāvila uzdoto jautājumu un atbildi, varētu domāt, ka viņš evaģilizē starp mūsdienu kristiešiem:

„viņš tiem sacīja: "Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?" Tie viņam atbildēja: "Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir." (Apustuļu darbi 19:2)

Svētā gara jēdziens un kristība Svētajā Garā ir lietas, kas bijušas apspietas, un tas varētu būt iemesls tam, ka šodien mēs neredzam tādu pašu dzīvi un spēku par kādu mēs lasām viscaur Apustuļu darbos. Arī šajā tekstā mēs redzam ,ka ūdens kristības un kristības svētajā Garā ir divas atšķirīgas lietas. Šajā gadījumā - pa priekšu, viņi tika kristīti Jēzus Vārdā un pēc tam, kad Pāvils uzlika tiem rokas, viņi bija kristīti Svētajā Garā. Atkal mēs skaidri redzam, ka viņi sāka runāt jaunās mēlēs un pravietot, tāpat kā tas notika ar Kornēliju un viņa ģimeni.

Es personīgi esmu lūdzis par daudziem, kuri ir kristīti ar Svēto Garu. Kā es to varu zināt? Tāpat kā mēs lasām Apustuļu darbos, mēs arī šodien varam redzēt, ka cilvēki sāk runāt jaunās mēlēs, pravietot un

slavēt Dievu. Vēlāk varam redzēt, ka viņu dzīves ir ievērojami izmainījušās.

Daudzi cilvēki, nekavējoties, sāk darboties Svētajā garā. Viņi sāk izdzīt dēmonus, lūgt par slimajiem un dziedināt tos. Viņi sludina evaņģēliju ar tādu drosmi, ka nekad agrāk.

Šodien viss notiek tāpat kā mēs par to lasām Apustuļu darbu grāmatā. Vēl vieglāk tas ir redzams, kad cilvēki tiek kristīti Svētajā garā, tāpat kā tas ir visā Apustuļu darbu grāmatā, tieši kā tas ir šajos pantos 8. nodaļā:

„Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu. Bet Sīmanis, redzēdams, ka, apustuļiem rokas uzliekot, dabū Svēto Garu...”
(Apustuļu darbi 8:17-18)

To, ka cilvēki tika kristīti Svētajā Garā, tas viegli bija redzams Sīmanim. Bet kas ir tas, kādēļ viņš redzēja? Šajā vietā nav rakstīts, ka viņi runāja jaunās mēlēs vai pravietoja. Bet mēs varam ticēt rezultātam ko Sīmanis redzēja.

Kad es runāju par runāšanu mēlēs, saistībā ar kristību Svētajā garā, es domāju par tām mēlēm, kas pieejamas pilnīgi visiem ticīgajiem, bet ne par tām, kur vajadzīga tulkošana, vai par īpaši zīmīgajām, par kurām rakstīts Apustuļu darbu grāmatas 2. nodaļā.

Daudzi cilvēki izdara kļūdu, tādēļ ka viņi nesaprot, ka Bībele skaidri apraksta vairākas mēļu formas. Kad viņi lasa, ka ne visi var runāt mēlēs, viņi tic, ka tas ir par visām mēļu formām, ieskaitot arī pesonīgās mēles. Un tas ir slikti. Mēs Rakstos lasām, ka viss šis zemāk ir derīgs tiem, kas tic:

„Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzī: Manā Vārdā tie Jaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie

dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli." (Marka 16:17-18)

Jūs arī varat teikt, ka visas šīs zīmes sekos tiem, kas ir kristīti Svētajā Garā.

Mums jāsaprot, ka Svētā gara kristībai ir izšķiroša nozīme. Jēzus Saviem mācekļiem neļāva aiziet no pilsētas kamēr tie nebūs kristīti ar Svēto Garu, un tie nebūs saņēmuši spēku no augšienes. Raksti parāda, ka šī kristība ir pieejama visiem un ka vienmēr kristoties ir redzama zīme. Dažreiz cilvēki vispirms tiek kristīti ūdenī un pēc tam ar Svēto Garu. Citreiz tas ir otrādi. Visbiežāk Svētais Gars nāk caur roku uzlikšanu. Tas šodien notiek tāpat kā notika toreiz. Ja mēs skatāmies uz tām baznīcām, kur nav pietiekoši spēka vai dzīvības, protams mēs redzēsim, ka tur cilvēki nav kristīti Svētajā Garā. Šīs divas lietas, kristība Svētajā Garā un spēks iet cieši kopā.

Es vēlos pabeigt ar divām saistošām lietām par kristību Svētajā Garā.

Pirmkārt, tā ir taisnība, ka dažās baznīcās fokuss uz Svēto Garu ir pārlietu pārspilēts, ka tas noved pie nepareizas Svētā Gara pielūgsmes-neveselīgas pielūgsmes, kur nav vieta Jēzum. Atcerēsimies, ka primāri Svētais Gars uzrāda Jēzu Kristu un mums vajadzētu spēt to saredzēt. Bet pārspilējumi dažās vietās nenozīmē, ka kristība Svētajā Garā nav nepieciešama, lai mēs spētu dzīvot kā Jēzus mācekļi.

Otrkārt, šodien ir kristieši, kuri ir kristīti Svētajā Garā, bet nerunā mēlēs. Tas ir tādēļ, ka viņi ir saņēmuši nepareizu mācību, kas viņos izveidojusi bailes. Kā rezultātā viņiem nav drosmes runāt mēlēs. Viņiem jau ir Svētais Gars un viņi vēlas runāt mēlēs, bet viņus notur bailes.

Viņiem vienīgi vajag drosmīgi sākt runāt mēlēs un staigāt tā, kā mēs par to lasām Bībelē.

Diemžēl sātans ir guvis panākumus, izveidojot apjukumu ap kristībām Svētajā Garā, līdzīgi viņš izveidojis mūsos nepareizu ticību, ka ūdens kristības nav nemaz tik svarīgas. Viņš zin, ja mēs kā kristieši reāli turēsim to, kas Dievam ir priekš mums, mums būs lielāka uzvara kā jebkad iepriekš.

Lai sekotu Jēzum, kā ūdens kristība tā arī kristība Svētajā Garā ir ļoti nozīmīgas.

13.nodaļa

Atklāsme un dzīve

Dažus gadus atpakaļ, kad man vēl bija skolas uzliktās reliģiskās brilles, man stāstīja, ka kristietība ir tā, ko sauc par „rakstu reliģiju.” Tas nozīmē, ka kristietība ir balstīta uz svētiem rakstiem, pretēji citām, mazākām reliģijām, kuras balstītas uz tradīcijām. Tomēr es, to tādā veidā neaprakstītu. Pirmkārt, lai aprakstītu dzīvi ar Kristu, vārdu „reliģija” es nelietoju nejauši. Kristietība ir daudz vairāk nekā tikai reliģija.

Otrkārt, drīzāk kristietību es nosauktu par „atklāsmes reliģiju” nekā par „rakstu reliģiju.” Protams, ka kristietība ir balstīta uz Bībeli, bet tā ir kaut kas daudz vairāk nekā tikai ar vārdiem piepildīti raksti.

Tas viss ir par atklāsmi.

„Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: ”Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.”” (Jāņa 8:31-32)

Kad Jēzus mums saka, palikt Vārdā un uzzināt patiesību un tad tā darīs mūs brīvus, tad Viņš runā par patiesību, kas ir atklājusies. Mēs varam dzirdēt patiesību un sacīt, ka tagad mēs to zinām. Tomēr patiesībai priekš mums jāklūst par atklāsmi, lai tā darītu mūs brīvus un dzīvus.

Tas der arī tad, kad Bībele saka, ka mēs esam atpirkti no verdzības grēkam. Kad tas ir atklājies priekš mums, tad attiecībā pret grēku, mūsos izveidosies liela brīvība, kas ir labi mūsu attiecībām ar Kristu.

Daudzi cilvēki, kuri šodien iet baznīcā, dzīvo kā grēka vergi. Dažos gadījumos iemesls tam ir, ka viņi nav piedzimuši no augšienes. Viņi nekad patiesi nav atzinuši Jēzu par savu Kungu un Glābēju. Vēl iemesls ir tas, ka cilvēkiem trūkst atklāsme. Viņi nav reāli saņēmuši atklāsmi par to, ko Jēzus patiesībā priekš viņiem izdarīja pie krusta. Viņi par to ir dzirdējuši un sapratuši to ar savu prātu, bet tas priekš viņiem nav kļuvis par dzīvību un atklāsmi.

Piemēram, es bieži esmu dzirdējis kristiešus sakām, ka dzīvot kā kristietim ir grūti, jo daudzas lietas ko viņiem vajag darīt viņi nedara, bet tās ko nevajag - tās dara. Tomēr tas nav pareizais veids, kā viņiem vajadzētu justies. Kā jau es iepriekš minēju, ka kristīga dzīve ir kaut kas, kam vajadzētu dabiski plūst no iekšienes. Šie paziņojumi atklāj īsto problēmu, ka cilvēkiem trūkst atklāsme un dzīvība un dažos gadījumos tie nav piedzimuši no augšienes.

Es skaidri atceros, kā Dievs izglāba mani. Es momentā piedzīvoju brīvību, kādu nebiju piedzīvojis nekad agrāk. Līdz tam laikam, es faktiski neko nezināju par Bībeli, bet jutos labi, kalpojot Dievam un darot labas lietas. Tas var būt grūti izskaidrojams un priekš citiem grūti saprotams, ja to cilvēks personīgi nav piedzīvojis, tikai tie, kas to ir piedzīvojuši, skaidri zina, ko man tas nozīmē. Vēlāk, manā dzīvē kopā ar Dievu, es saņēmu vēl lielāku atklāsmi par manu brīvību Kristū, tas bija atklāsmē par grēku un tad es piedzīvoju vēl lielāku brīvību.

Dēļ nepakļaušanās Jēzum un atklāsmes trūkuma, kā likums, daudzi cilvēki piedzīvo, ka kalpot Dievam ir sarežģīti, it sevišķi, kad runa ir par grēku un tīru dzīvošanu. Tas ir tas, ko diemžēl šodien kristiešu vidū mēs redzam vairāk un vairāk. Par iemeslu ir tas, ka dzīvojam kompromisā ar evaņģēliju.

Mēs sākam meklēt draudzīgas baznīcas, kurās evaņģēlijs netiek sludināts tik radikāls, kāds tas patiešām ir. Mēs nerunājam par miršanu sev un šai pasaulei, kā arī par savas dzīves nolikšanu pie krusta, bet šodien mēs runājam, kā iegūt sev labāku dzīvi, šeit un tagad. Diemžēl šodien šāds fokuss ir daudzās baznīcās. Mēs runājam par to, kā mēs varam būt priecīgi un gūt panākumus šajā dzīvē. Bet tā vietā, mums vajadzētu runāt par miršanu sev, lai Kristus var dzīvot caur mums. Mēs diskutējam par to, cik labi un fantastiski mēs esam kā cilvēki un par mūsu iespējām būt priecīgiem, tā vietā, lai mēs runātu, cik nožēlojami un grēcīgi mēs esam un, ka dzīvību un taisnību mēs varam atrast tikai vienīgi Kristū. Kad mēs tādā veidā dzīvojam kompromisā ar evaņģēliju, tas neatnes brīvību un glābšanu, bet verdzību un mūžīgu galēju bojāeju.

Tas var neskanēt tādā veidā kā sākumā, bet patiesa brīvība ir Kristū, bet ne kompromisā un vēl mazliet ļaujoties pasaulei. Tas nozīmē, ka esot kompromisā ar evaņģēliju, jūs neko neiegūstat.

Jēzus samaksāja augstu cenu, lai izpirktu mūs visus, attīrītu un lai mēs būtu paklausīgi cilvēki un kalpotu Viņam no visas sirds. Tas ir iespējams, jo Viņš mūs izpirka šim mērķim.

Glābšanās un ticības iesākšanās ir kaut kas pārdabisks, ko mums nevajag nekad aizmirst. Tas nav tikai jautājums par ticības sākumu uz Dievu un iešanu uz baznīcu, bet par piedzimšanu no jauna - no Dieva. Tas nenotiek tikai caur lūgšanu, kuru mēs atkārtojam aiz mācītāja vai caur mūsu roku pacelšanu. Tas nenotiek arī, kad mūsu galvu mazliet apslaka ar ūdeni vai arī, kad mēs kļūstam par baznīcas biedru. Tas notiek tad, kad mēs redzam savu grēku, atdodam savu dzīvi Kristum un atzīstam Viņu par savu Kungu un Glābēju.

Jāņa evaņģēlijā, trešajā nodaļā Jēzus saka, ka jums jāpiedzimst no jauna. Kad tas ir noticis, tad jūs esat atpirkti un tad jūs piedzīvojat,

ka sācies kaut kas pilnīgi jauns. Jūs esat izsalcis pēc Vārda, jūs paliekat tajā un piedzīvojat to, ka Svētais Gars turpina darboties un atklāj jums, ka jūs varat kļūt vēl vairāk brīvs.

Nesen viena meitene man teica, ka viņa vēlas to pašu ticības mēru uz Dievu, kāds ir man. Tomēr viņa domāja, ka tas izskatītos kā viltojums, ja viņa vienkārši pieņemtu lēmumu ticēt tad, kad viņa nav pilnīgi gatava atdot savu dzīvi. Es sacīju viņai, ka ticība nav tas, ko viņa par to domā. Ticība nav kaut kas cilvēcisks, kā mēs to gribam uztvert. Ticība nav tikai tas, kas iesākas jūsu prātā. Ticība ir pārdabiska! Tā ir kaut kas, ko Dievs ieliek mūsos tad, kad mēs vēršamies pie Viņa.

Kas var piespiest cilvēkus izvēlēties palikt degošas mājas iekšpusē, nemukt no liesmām un drīzāk mirt par ticību? Tas šodien notiek ar kristiešiem daudzās vietās pasaulē, kur ir vajāšanas. Katru gadu tūkstošiem kristiešu mirst par savu ticību. Ticības būtība ir daudz vairāk par to, ko jūs varat iztēloties savā prātā vai arī par iešanu uz baznīcu.

Pirms neilga laika mūsu ģimene saskārās ar lielu izaicinājumu, kad reāli bija nepieciešama Dieva iejaukšanās. Šis izaicinājums lika man justies nospiestam, kā vēl nekad agrāk es saucu uz Dievu. Tas bija laiks, kad es lūdzu sešas līdz astoņas stundas dienā, jo es nebiju spējīgs darīt kaut ko citu. Ceturtdienas vakarā, kad es pastaigājos un lūdzu, es piedzīvoju vardarbīgu dēmonisku cīņu, ka es sāku lūgt vēl vairāk un citēju Dieva Vārdu, lai tas izzustu. Ko tādu, tādā veidā, es jau agrāk biju vienreiz piedzīvojis, līdz atnāca svarīgs atklājums.

Pēc vardarbīgās cīņas, nākošās dienas vakarā, es pēkšņi jutu, ka pār mani nonāca liela pārdabiska ticība. Es pēkšņi biju piepildīts ar ticību, kā nekad agrāk. Tā šķita taustāma un, ja tur būtu bijis kāds mirušais, es būtu varējis to augšāmcelt. Tas ir grūti izskaidrojams, bet

es jutu tādu ticību un es zināju, ka atbildēm uz mūsu lūgšanām ir jāatnāk. Es zinu, ka Dievam nekas nav neiespējams.

Kā jau es biju saņēmis lūgšanu atbildi par mūsu situāciju, tāpat arī saņēmu lielu mieru. Tajā naktī bija divaini gulēt. Es pamodos katru stundu un jutos stiprā ticībā. Kaut gan reālā dzīvē mūsu apstākļi vēl izskatījās bezcerīgi, bet es jau zināju, ka redzēšu brīnumu līdz pirmsdienas rītam, kā arī bija pilnīgi skaidrs, ka Dievs visu kontrolē.

Sesdienas rītā, es savai sievai, Lēnai, sacīju, ka lēmums nāks tajā pašā dienā. Ne tādēļ es to sacīju, ka es būtu zinājis to, bet tādēļ, ka man bija ticība no Dieva. Tajā pašā naktī, pulksten četros, Dievs mani piemodināja, un es saņēmu vārdu priekš sevis. Šis vārds izmainīja visu un mēs redzējām, ka Dievs iejaucās pašā pēdējā brīdī.

Šis ir tikai viens piemērs par to, cik reāla ir ticība.

Katru svētdienu cilvēki iet uz baznīcu bez stabilas ticības. Viņi vēl joprojām šaubās, vai viss, kas rakstīts Bībelē ir patiesība un vai viņi ir glābti.

Ja mēs būsīm kompromisā ar evaņģēlija skaidrību un asumu, mēs nekad nepiedzīvosim patiesu ticību un dzīvību par kādu runāts Bībelē. Mēs nepiedzīvosim to dzīvi, kā pirmie kristieši Apustuļu darbos, kur viņi nepārtraukti runāja par to, ko redzēja un dzirdēja. Tas bija tās dzīvības rezultāts, kura nāca no iekšienes. Viņi nejuta to kā savu dzīvi, bet dzīvi ar Svēto Garu.

„Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.” (Jāņa 7:38)

Esot kompromisā ar skarbo Evaņģēliju, mēs varam iegūt daudz cilvēkus, lai tie nāk uz mūsu baznīcu un to mēs šodien redzam, ka tas notiek arvien biežāk un biežāk. Bet dzīvība un brīvība ir atrodama vienīgi

tikai atzīstot Jēzu par mūsu Kungu un paliekot Viņā un Viņa Vārdā. Patiesā dzīvība un brīvība nāk no atklāsmes, ko mēs varam piedzīvot piepildoties ar Viņu un Viņa Svēto Garu. Mēs nekad nedrīkstam to aizmirst.

14.nodaļa

Godiniet Dievu jūsu garīgajā kalpošanā

Tagad mēs tuvāk aplūkosim vienu citu izteicienu, kurš arī mūsdienās ir pārprasts un šis vārds ir „kalpošana”. Tad kad mēs dzirdam šo vārdu, tas rada mūsos dažādas domas un izjūtas. Vai mēs ejam uz evaņģēlisko vai uz daudz tradicionālāku baznīcu- tas ir kopīgs abām grupām, jo ar jēdzienu „kalpošana” tiek saprasta darbība, kas notiek ēkā, kuru sauc par baznīcu un sastāv no dziedāšanas un mācības. Vairākums kristiešu baznīcās kalpošanu uzskata par kaut ko ļoti svētu. Tas izpaužas, ka svētdienas rītā ejot uz kalpošanu, daudzi kristieši uzvelk smalkākās drēbes un uzvedas īpaši jaukā un cienajamā veidā.

Vairāk vai mazāk ir skaidrs cik daudzi no mums mūsdienās iedomājas, ka kalpošana baznīcā ir tieši tāda. Tomēr, ja mēs studējam Bībeli un baznīcas vēsturi, tad mēs atklājam kaut ko pilnīgi atšķirīgu. Kā mēs zinām, ka pirmā baznīcas ēka tika uzbūvēta 4.gs.. Baznīcas vēstures, pirmo 300 gadu laikā, tikšanās notika pa dažādām mājām un vietām, nevis īpaši izraudzītās „svētās” baznīcu ēkās.

Apstākļi, kurā vietā tieši notiek kristiešu pulcēšanās, nav liela atšķirība. Jautājums ir, ko mēs saprotam ar jēdzienu “kalpošana” baznīcā. Daudzi kristieši iedomājas, ka kalpošana ir kaut kas, kas notiek īpašā vietā, īpašā laikā, ar īpašām personām (ar priesteri vai mācītāju), kuri dara īpašas lietas. Tas ir ļoti tālu no tā, ko Dievs ir ieplānojis. Šodien mēs sakām, ka „ejam kalpot” vai „ejam baznīcā”, bet patiesība ir tāda, ka mēs paši esam baznīca un kalpošana ir mūsu dzīve. Baznīca nav ēka kas sastāv no nedzīviem akmeņiem. Jēzus vēlas baznīcu, kas sastāv no dzīviem akmeņiem, kurai Viņš ir Stūrakmens.

„Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu ” (1 Pētera 2:5)

Šeit ir sacīts, ka mēs esam dzīvie akmeņi priekš garīgā tempļa būvēšanas. Mēs esam svētie priesteri, kuri caur sadraudzību ar Jēzu Kristu atnes Dievam garīgus upurus. Mēs esam Svētā Gara templis. Vienīgā būve, kas šodien Dievam ir vajadzīga, tie esam mēs- tu un es. Ja jūs to saprotat, tad jums izveidosies patiesa bijība Dieva priekšā un jūs cienīsiet Viņu. Apsveriet to, ka jūs kā kristieši esat templis Dieva Svētajam Garam. Apsveriet to, ka Dievs jūsos dzīvo caur Savu Garu.

„Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1 Korintiešiem 6:19-20)

Mūsu pašu vairs nav. Jēzus nopirka mūs ar Savām asinīm, lai Svētais Gars var ienākt, un, no mūsu miesām veidot Savu svēto templi. Mēs piederam Viņam, un ar savu dzīvi pagodinam Viņu. Šī ir mūsu garīgā kalpošana.

„Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Romiešiem 12:1-2)

Mūsu garīgā kalpošana nozīmē, atdot savas miesas kā svētu upuri. Mums jābūt svētiem, tāpat kā Dievs ir svēts. Mūsu mērķis ir svētums, kaut gan mūsdienu baznīcās par to visai maz tiek runāts.

Tā patiesībā nav kalpošana, ka jūs noteiktā laikā ejat uz kādu ēku. Protams, ir labi, ka mēs sanākam kopā un mums tas ir jāturpina darīt, bet īsta garīga kalpošana ir pienest sevi, kā svētu upuri Dievam. Kad mēs pulcējamies kalpošanai, tad mērķis nav klausīties sprediķi, bet pienest sevi Dievam. Tas nav tikai tas, ko mēs darām svētdienu rītos. Tas ir jā dara arī pirmdienā, otrdienā, trešdienā un visās pārējās nedēļas dienās .

„Tad nu, atmetuši visu ļaunprātību un visu viltu, liekulību un skaudību, kā arī visas mēlnesības, kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti, ja jūs esat baudījuši, ka Tas Kungs ir labs. Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu, jo ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā izredzētu dārgu stūra akmeni, un, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā.” (1 Pētera 2:1-6)

Kristieši ir tie, kuri kalpo Dievam, Viņam pienesot sevi, kā svētu upuri. Tā ir kristiešu garīgā kalpošana.

„Jūs esat nopirkti par augstu cenu,” ir sacīts Pāvila vēstulē Korintiešiem. Jums jāatzīst, ka tas tā ir. Dievs ar Sava Dēla ,Jēzus Kristus, nāvi pie krusta par mums samaksāja brīnumaini augstu cenu. Nav vairs augstākas cenas par šo. Mums jāgodina Dievs ar savu dzīvi, jo mēs piederam Viņam. Pāvils to saprata un pielūdzot Jēzu, patiesi smagi strādāja.

„Tāpēc, vai pie Tā Kunga mājās būdami vai vēl svešumā, mēs cenšamies, lai būtu Viņam patīkami.” (2 Korintiešiem 5:9)

Tas bija viņa dzīves mērķis. Viņš saprata, ka nepieder sev pašam, bet Jēzum. Viņš atmaksāja Jēzum, šādā, fantastiskā veidā, un vēlējās, lai visi citi piedzīvo to pašu.

Tā mēs pagodinam Dievu, pienesot Viņam sevi. Tas nozīmē, ka mēs paklausam mūsu Kungam Jēzum Kristum, jo pagodinot Jēzu, mēs pagodinam Dievu:

„Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam, lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas Viņu sūtījis.” (Jāņa 5:22-23)

Tas nav pietiekami, ka mēs piederam Kristum un godinam Viņu, bet Viņam vajag būt iesaistītam arī mūsu dzīvē. Tad kad mēs piederam Viņam, visas citas apkārtējās lietas pazūd. Tad ir vērts maksāt jebkuru cenu, pat ja tās ir asinis, sviedri vai asaras. Ir diezgan droši, ka tas viss notiks, jo tālāk vairs neviens nedzīvo bez izešanas cauri pārbaudījumiem.

Diemžēl ir ļoti maz cilvēku, kas patiesi satver Kristu. Pāvils par to nerunātu tukšus vārdus vai arī kaut kā tā, kas šķiet pārāk radikāli.

„Jo dzīvot man ir - Kristus un mirt - ieguvums. Bet, ja dzīvot miesā man ir darba auglis, tad es nezinu, ko lai izvēlos? Mani spiež no abām pusēm; es kāroju atraisīties un būt kopā ar Kristu, kas ir daudz, daudz labāk. Bet jūsu dēļ nepieciešams palikt miesā. Un tādā pašāveidā es zinu, ka palieku un palikšu jums visiem par sekmējumu un ticības prieku, lai jūsu liksmība Kristū Jēzū pieaugtu caur mani, kad es ieradišos atkal pie jums.” (Filipiešiem 1:21-26)

Pāvils saka, ka mirt nav zaudējums, bet ieguvums un, ka viņš vēlas nolikt savu dzīvi, lai būtu kopā ar Kristu. Vienīgais, kas viņu saista pie zemes ir atlīdzība citiem, lai tie vēl vairāki varētu satvert Kristu.

Šodien šim Pāvila sacītajam daudzi cilvēki izsaka opozīciju. „Jēzu, es nevaru tagad nākt, jo es vairāk izbaudu šo zemes dzīvi. Jēzu, es nevaru nākt, jo pirmkārt es gribu aprecēties, gribu bērnus, gribu ceļot utt.”

Daudzi kristieši nevēlas nākt pie Viņa, jo tiem, dzīvojot nozīmē dzīvojot pasaulē un daudz vairāk tas, ko viņi vēlas sasniegt- ir šeit un tagad. Pāvils, pilnīgi pretēji, vēlējās nākt mājās pie Jēzus. Palikt šeit bija labi, bet ne tādēļ, ka viņš šajā laikā vēlējās vairāk iegūt priekš sevis. Vienīgā lieta, kas viņu šeit noturēja, bija atnest augļus citu dzīvēs un ka viņi varētu atzīt Kristu tāpat kā Pāvils to darīja.

Pāvils bija miris šai pasaulei. Viņa dzīvība bija Kristus. Viņa fokuss bija uz Kristu. Viņš vēlējās pagodināt Kristu ar savu dzīvi, kas tā arī notika.

„Jo es zinu, ka, jums Dievu lūdzot, ar Jēzus Kristus Gara atbalstu tas man nesīs glābšanu. Jo es gaidu un ceru, ka es nevienā vietā nepalikšu kaunā, bet kā vienmēr, tā arī tagad atklātībā Kristus tiks pagodināts manā miesā vai ar dzīvību, vai ar nāvi. Jo dzīvojot man ir - Kristus un mirt - ieguvums.” (Filipiešiem 1:19-21)

Patiesas kristietības mērķis ir, ka katrs ir aizrāvis ar Kristu un, ka mēs visi Viņam pienesam savas miesas kā dzīvu un svētu upuri, kas arī ir mūsu garīgā kalpošana. Tādēļ, būt par Kristus vergu nav nekas negatīvs. Tā drīzāk ir balva, ka mēs katrs, tāpat kā Pāvils, varam būt aizrauti ar Kristu, pat tad, ja tas mums maksā visu. Un vispār tam nevajadzētu būt jautājumam, jo mēs, jau kopā ar Viņu esam piesisti krustā un nedzīvojam vairs sev pašiem. Mums, kuri esam aizrauti ar Kristu, miršana būs iepriecinoša, jo tad, mēs vairs nebūsim šķirti no Viņa, kā tas pagaidām ir šeit pasaulē. Tad mēs viņu redzēsīm un

pazīsim pilnīgi, un tas ir tas, ko mēs pilnā mērā nevaram saņemt šajā dzīvē.

Kalpošana, priekš mums, lai nepaliek tikai kā teorija, kā kaut kas tāds, ko tikai Pāvils praktizēja, bet gan, tā var kļūt par kaut ko, ko mēs visi reāli praktizējam.

15. nodaļa

Tava griba, ne manējā

Visa mana runa par verga būtību, Dieva godināšanu ar mūsu miesu un par aizrautību ar Kristu, šodien daudziem cilvēkiem var izklausīties dīvaina. Daži domās, ka tas ir pārāk radikāli un citi var pat nobīties no Dieva. Bet vai par to mums vajag uztraukties? Tas ir Dievs, kurš glābj cilvēkus un tajā ir patiesība, tam nevajadzētu palikt apslēptam, bet gan pēc iespējas būt vairāk atklātam cilvēkiem. Mums ir svarīgi apzināties, ka mēs nedrīkstam izpatīkt kuram katram cilvēkam, jo mēs nevaram kalpot cilvēkiem un darīt to, kas viņiem labpatīk.

Pāvils to ir pateicis pilnīgi skaidri:

„Jo vai tad es tagad runāju cilvēkiem pa prātam vai Dievam? Jeb vai es cenšos cilvēkiem patīkt? Ja es vēl cilvēkiem censtos patīkt, tad es nebūtu Kristus kalps.” (Galatiešiem 1:10-12)

Evanģēlijs, ko mēs sludinām, nav cilvēku, bet Kristus darbs. Mēs nevaram būt Viņa vergi un tajā pašā laikā kalpot savām vēlmēm un vajadzībām. Kunga uzdevums nav jautāt vergam, ko viņš vēlas savā dzīvē sasniegt, un tad darīt visu, lai vergam tas izdotos. Nē, vergam ir jāsaka: Kungs, ko Tu vēlies no manis?

Nākt klājā ar šādu paziņojumu ir ļoti svarīgi, sevišķi mūsu rietumu kultūrā, kur viss ir koncentrēts uz mūsu pašu vajadzībām. Mūsdienu modernajā kristietībā ir pieņemts, ka Dieva pienākums ir kalpot mums, lai mums viss izdotos un ne pretēji: „Dot savu dzīvi Viņam un Viņš piemētīs visu pārējo un, ka Viņš var palīdzēt sasniegt panākumus mūsu dzīvē.”

Tomēr patiesībā tas nav par mani un tevi, bet Kādu daudz lielāku, proti, Kristu. Vai jūs kādreiz esat domājuši par to, ko Dievs saņēma no

jūsu kalpošanas pagājušajā svētdienā, pretēji tam, ko jūs domājat saņemt no Viņa? Pēc kalpošanas pajautājot, „Dievs vai šī bija laba sanāksme? Es ceru Tev patika mūsu slavēšana un ziedoņums, tādēļ ka mēs bijām šeit Tevis dēļ.”

Dievs nav kā mašīna, kam vajadzēja piepildīt mūsu vēlmes. Tas nav, ka kungs kalpo vergam, bet vergs kalpo kungam. Tas ir tas, kas nozīmē - „darīt Jēzu par savu Kungu.” Mēs noliekam savas vajadzības malā un kalpojam Viņam.

Mēģiniet, priekš sevis, izlasīt šos radikālos vārdus par Kungu Jēzu. Mēs reti lasām šos vārdus skaidri, jo tie ir pretrunā ar to, par ko kristietība ir kļuvusi šodien:

„Kurš no jums, kam būtu kalps pie arkla vai ganos, kad tas pārnāk no lauka, viņam sacīs: nāc tūliņ un sēdies pie galda! Vai viņš tam neteiks: sataisi man ēdienu, apliec priekšautu un pasniedz man ko ēst un dzert, un pēc tam tu pats ēdīsi un dzersi. Un vai viņš sacīs paldies savam kalpam, ka tas izpilda viņa pavēles? Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsit izpildījuši, sakait: mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums.” (Lūkas 17:7-10)

Kā jūs domājat, vai Jēzum vajadzēja to sacīt Saviem mācekļiem? Tas ir radikāli, bet tas ir tieši par to. Verga fokuss ir vienīgi uz vienu lietu: kalpot savam kungam. Mūsu darbs ir kalpot Jēzum Kristum. Jautājuma būtība nav, ko darīsim mēs, bet ko darīs Viņš?

„Kungs, ko Tu vēlies no manis?” Šis ir dabīgs jautājums priekš tiem, kuri ir aizrauti ar Viņu. Tas nav smags slogs. Tas notiek ar mums, kad esam savienībā ar Viņu.

Lielākā lieta, ko mēs varam piedzīvot pēc šīs dzīves, ir dzirdēt labos vārdus no Mateja evaņģēlija 25. nodaļas, kur Jēzus ar Savu muti saka:

„... labi, tu godīgais un uzticīgais kalps [vergs]. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā.” (Mateja 25:21)

Mēs šo prieku varam piedzīvot arī tagad, kad kalpojam Viņam. Es to esmu piedzīvojis daudz reizes tad, kad Dievs ir saucis mani kaut ko darīt Viņam. Sākumā, bieži es gāju cauri milzīgai pretestībai un pārbaudījumiem, bet pēc tam atnāk liels apmierinājums un prieks. Pirmkārt, paklausīt ir grūti, bet daudz reizes esmu pieredzējis, ka Viņš pateicas man par paklausību. Tā ir viena no vismaigākajām un visbrīšķīgākajām lietām. Tas patiešām ir fantastiski.

Atceros, ka kādu laiku atpakaļ Dievs man sacīja uzrakstīt rakstu kristīgam žurnālam par to, kas noticis Lakelandā, Floridā. Eiropā daudz kristieši bija satraukti par dažām, tur notikušām sanāksmēm, ka brauca uz turieni, lai ņemtu tur dalību. Tomēr Dievs man parādīja, ka tas, kas tur notika nebija no Viņa un Viņš vēlējās caur masu mēdijiem brīdināt tur iesaistītos cilvēkus. Tas nebija viegli, jo tieši tajā laikā, cilvēki par tur notiekošo, runāja ļoti daudz pozitīvas lietas.

Es rakstīju šo rakstu un, protams, tas manī izraisīja satraukumu. Daži man zināmi cilvēki zvanīja un sacīja, ka man ir jābeidz sava kalpošana, jo esmu kļuvis par Dieva pretinieku utml.

Nedēļu pēc raksta no turienes nāca daudzi pozitīvi raksti un tāpat daudz negatīvi raksti gan par mani, gan par tur notiekošo. Kad es to biju izlasījis, es gāju pastaigā un lūdzos. Nekavējoties es piedzīvoju, ka Dievs uz mani atkal runāja un sacīja: „Tas ir labi mans dēls. Tu

paklausīji” un es tiku piepildīts ar prieku un domāju par to pašu pantu ko pirmie mācekļi, kad arī tie piedzīvoja opozīciju:

„Tad viņi liksmi aizgāja no sinedrija, ka bija atzīti par cienīgiem Viņa Vārda dēļ ciest negodu.” (Apustuļu darbi 5:41)

Kad jūs esat ar Dievu un paklausat Viņam, tad cilvēki var sacīt jebko ko viņi vēlas, mēs paklausam Dievam, bet ne viņiem.

Neilgi pēc mana raksta, Lakelandā viss izjuka un kļuva redzams, ka viss, ko es rakstīju bija korekti. Tomēr, paklausība Viņam ir iemesls opozīcijai pat no baznīcas, no kurienes opozīcija ir pati smagākā.

Viņa prieka pārdzīvojums par mūsu ziedošanos ir daudz lielāks par ziedojumu, ko mēs varam atnest. Vārdi: „Labi darīts, labais un uzticamais kalps” ir tas, ko mēs savā dzīvē varam piedzīvot daudzas reizes, pilnā cerībā, tajā dienā, kad tas būs patiens jautājums. Tā ir mana vēlēšanās un tādai vajadzētu būt visu kristieši vēlmei, ka vienu dienu mēs visi Viņu dzirdēsīm sakām, „Labi darīts, labais un uzticamais kalps.”

Jēkabs, Jēkaba vēstules autors, bija nozīmīgs baznīcas līderis Jeruzālemē un fiziskais Jēzus brālis. Tomēr, pat domās nebija par to lepns, bet sāka savu vēstuli ar izteicienu, ka viņš ir Kristus vergs.

„Jēkabs, Dieva un Kunga Jēzus Kristus kalps [vergs].....” (Jēkaba 1:1)

Viņš nesacīja, „Es esmu līderis Jeruzālemē un Kunga Jēzus Kristus brālis.” Nē, viņš zināja, kas viņš ir, un visu par to. Vēlāk savā vēstulē viņš saka to, no kā mēs varam daudz mācīties:

„Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs dosimies uz to un to pilsētu un pavadīsim tur gadu un tirgosimies un gūsim peļņu, - jūs taču

nezināt, kāda jūsu dzīve ir rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist, kur jums būtu jāsaka: ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to. - Bet tagad jūs lielāties savā augstprātībā; katra tāda lielība ir ļauna.” (Jēkaba 4:13-16)

Šie ir lieli vārdi. Mums priekš savas dzīves ir tik daudz plānu, bet mēs aizmirstam par vienu lietu- klausīties, ko mūsu Kungs vēlas ar mums darīt.

Jēzus saka ka mums vajadzētu lūgt tā:

„Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.” (Mateja 6:10)

Tie nav tikai tukši vārdi, ko Jēzus mums dod Kunga Lūgšanā. Nē, tiem vajag būt lūgšanas mērķim mūsu dzīvei, ko Viņš vēlas darīt. Tas ir tas, kas nozīmē, ka Jēzus ir jūsu Kungs.

16. nodaļa

Kristietības cena

Mēs esam apskatījuši dažādus aspektus, ko nozīmē kļūt un būt par īstu kristieti. Tagad ir pienācis laiks lasīt Jēzus sacītos vārdus par cenu, lai sekotu Viņam. Lasot tos atcerēsimes, ka par cenu, lai sekotu Viņam, runā Pats Kungs Jēzus Kristus. Neizbēgami, ka arī mūsdienās jāmaksā tā pati cena, neatkarīgi, kā mēs sevi saucam, vai par kristiešiem, mācekļiem, vergiem vai par ko citu, kas ienāk prātā. Tas nav par to, kā mēs sevi saucam, bet ir par to, vai mēs pieņemam Jēzus dāvāto aicinājumu- aicinājumu sekot Viņam, aicinājumu pieņemt Viņu kā Kungu un Glābēju.

Aplūkosim tuvāk Jēzus mācību, bet pirms tam es vēlos uzdot jautājumu. Kuram no šiem diviem mēs ticēsim, Jēzus sacītajam par kristieša būtību vai kāda citas personas sacītajam par to pašu? Kas ir patiesa kristieša būtības pamats? Protams, ka atbilde ir Jēzus.

Diemžēl, šodien mēs ne vienmēr tā domājam. Šodien mēs ļoti veikli citējam daudzus citus, bet ne Jēzu. Ja mēs vēlamies būvēt savu dzīvi uz Akmens, tad mēs nevaram to turpināt būvēt uz mūsu kultūru. Mēs nevaram būvēt arī uz to, ko šodien saka kāds liels kristiešu rakstnieks, ja vien tas nesaskan ar to, ko Pats Jēzus sacījis.

Ja mēs esam domājuši būvēt uz Akmens un būvēt to, kas pastāvēs mūžīgi, tad mums jābūvē uz Bībelē sacītiem Jēzus vārdiem, un ne uz ko citu. Mēģiniet to atcerēties, kad mēs lasīsim nākošo Bībeles fragmentu. Atcerieties, ka tas, ko jūs lasīsit ir patiesība, kaut arī šodien tas ļoti atšķirās no tā, ko citi stāsta.

Nākošajā Bībeles fragmentā vārdu „māceklis” es izlēmu aizstāt ar vārdu „kristietis”. Iemesls tam ir, ka pat mūsu domās ir dziļi nogūlies, ka šie vārdi „kristietis” un „māceklis” nav viens un tas pats.

„Un Viņš sacīja uz visiem: "Ja kāds grib Man sekot [būt kristietis], tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ. Jo, kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to izglābs. Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš iemanto visu pasauli un pats sevi pazaudē un samaitā? Jo, kas kaunas Manis un Manu vārdu dēļ, tā pašā dēļ kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks Savā un Sava Tēva un svēto eņģeļu godībā. Bet tiešām Es jums saku: ir kādi starp tiem, kas šē stāv, kas nāvi nebaudīs, tiekāms tie nebūs redzējuši Dieva valstību.” (Lūkas 9:23-27)

Ne tikai šajā kontekstā vien Jēzus skaidri un radikāli runā par cenu, kas maksājama, lai būtu kristietis:

„Māceklis nav augstāks par savu mācītāju, nedz kalps par savu kungu. Māceklim pietiek, ja tas top kā viņa mācītājs un kalps kā viņa kungs; ja tie nama kungu saukuši par Belcebulu, tad jo vairāk viņa saimi. Tāpēc nebīstieties no tiem. Jo nekas nav apslēpts, kas nenāktu gaismā, nedz slepens, kas netaptu zināms. Ko Es jums saku tumsā, to runājiet gaismā; un, kas jums ausī sacīts, to sludinait uz jumtiem. Un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut; bet bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē. Vai nepārdod divi zvirbuļus par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva. Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti. Tāpēc nebīstieties, jūs esat labāki nekā daudzi zvirbuļi. Tad nu ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs. Bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs. Nedomājiet, ka Es esmu

nācis mieru atnest virs zemes; Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu. Es esmu nācis cilvēku savest naidā ar viņa tēvu un meitu ar viņas māti, un vedeklu ar viņas vīramāti. Un viņa paša māju ļaudis būs cilvēka ienaidnieki. Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts [tas nevar būt kristietis], un, kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts [tas nevar būt kristietis]. Un, kas savu krustu neuzņemas un Man neseko, tas Manis nav vērts [tas nevar būt kristietis]. Kas savu dzīvību manto, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos.” (Mateja 10:24-39)

Tagad no Lūkas 14. nodaļas:

„Bet daudz ļaužu gāja Viņam līdzī, un apgriezdamies Viņš tiem sacīja: "Ja kāds nāk pie Manis [grib būt kristietis] un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis [kristietis]. Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis [kristietis]. Jo kurš būtu jūsu starpā, kas gribētu celt torni un papriekš neapsēstos, lai aprēķinātu izdevumus, vai viņam pietiks līdzekļu darba izvešanai, lai vēlāk, kad viņš jau ir licis pamatu un nevar to pabeigt, visi, kas to redz, nesāktu zoboties par viņu, sacīdami: šis cilvēks iesāka gan celt, bet nevarēja darbu izvest līdz galam. Vai arī - kurš ķēniņš, kas grib iet karot pret otru ķēniņu, papriekš neapsēdīsies, lai apspriestos, vai viņš ar saviem desmit tūkstošiem varēs stāties pretim tam, kas nāk virsū ar divdesmit tūkstošiem; un, ja ne, viņš, kamēr tas vēl ir tālu, sūtīs vēstnesi, lai lūgtu mieru. Gluži tāpat neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans māceklis [kristietis].” (Lūkas 14:25-33) (lielāakai saprašānai tekstā vārdu „māceklis” aizvietojam ar vārdu „kristietis”).)

Cik spēcīgus vārdus šeit lieto Jēzus! Diemžēl, daudzās vietās mēs dzirdam ļoti atšķirīgu vēstījumu, nekā tas ir šeit. Mūsdienās

glābšana gandrīz jau ir pielīdzināta tam, ka pietiek tikai ticēt, ka Jēzus kādreiz ir dzīvojis. Mēs varam dzirdēt: „Ja mēs tam ticam, tad esam kristieši”. Turklāt citur ar to vien nepietiek, bet mums aiz kāda vēl vajag atkārtot lūgšanu un, protams, tad jūs esat glābts. Vēl jūs varat dzirdēt šādi: „Ja jūs pilnībā nesekojat Bībelei, jūs joprojām vēl esat kristietis, bet tikai kā vienaldzīgs kristietis”, vai arī vājš kristietis, vai arī kā citādi to saukt. Vēl viņi noteikti jums teiks sekojošo: „Kad jūs mirsiet, jūs nokļūsiet debesīs, tādēļ ka Bībelē tā teikts.” Vai tiešām tas ir tas, ko Bībele saka?

Vai Jēzus saka, ka normāli ir mīlēt citus vairāk nekā Viņu?

Vai Bībele saka, ka normāli ir dzīvot, apzināti grēkojot?

Vai Bībele saka, ka būt remdenam kristietim ir normāli, ka remdeni kristieši nonāks debesīs?

Pievērsiet uzmanību pēdējiem vārdiem, ko Jēzus šeit saka:

„Gluži tāpat neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis [kristietis].” (Lūkas 14:33) (lai labāk saprastu, tekstā vārdu „mācekļis” aizvietojam ar vārdu „kristietis”).

Saskaņā ar Jēzus vārdiem jūs nevarat būt kristietis, ja neesat gatavs maksāt cenu, pat ja tas maksā visu, kas jums pieder. Tieši to šeit saka Jēzus. Un to pašu Viņš saka arī šodien. Kad pēdējo reizi jūs dzirdējāt par to sludinām jūsu baznīcā? Atbilde ir: Nekad!

Droši vien, ka jūs tāpat kā es domājat, ka tas ir ļoti radikāli, bet tā ir patiesība. Iemesls, kādēļ mēs domājam, ka tas ir radikāli- varbūt pat pārāk radikāli- droši vien ir tādēļ, ka mēs esam aizgājuši tālu prom no īstās kristietības. Ja mēs lasām cauri visus četrus Evanģēlijus, mēs skaidri redzēsim, ko Jēzus saka, sekot Viņam- maksās visu.

Ja mēs vēlamies izglābties, mums jāatzīst Jēzus par mūsu Kungu un jākļūst par Viņa vergu. Mūsu pašu vēlmes, vajadzības un sapņi nevar vairāk pastāvēt. Mēs/es visu jautājam mūsu Kungam, jo Viņš mūs nopirka.

17.nodaļa

Vajāšanas un ciešanas

Jēzus bieži runāja, ka mums kā kristiešiem, vajadzētu gaidīt vajāšanas un ciešanas. Vēl biežāk viņš teica, ka sekošana Viņam var maksāt mūsu dzīvību. Mums eiropiešiem un citās brīvajās valstīs var būt liela problēma saprast šo bardzību un brīdinājumus, jo mums ir reliģiska brīvība, bet tā ir realitāte daudziem tūkstošiem kristiešu visā pasaulē. Ja mēs piedzīvotu tādu pašu pretestību un vajāšanas, kā mūsu brāļi un māsas tajās valstīs, tad mūsu Eiropas kristietība izskatītos daudz savādāk.

Pirmkārt, tas nozīmē, ka mēs skaidri redzētu īstos kristiešus un tos, kuri tikai sauc sevi par kristiešiem. Daudzi no viltus kristiešiem, tas ir, tiem kas vēl joprojām dzīvo priekš sevis, pārtrauktu nākt baznīcā. Viņi, šajā pārbaudes dienā, noliegtu savu ticību, jo nekad nav vēlējušies maksāt cenu. Tam rezultāts būtu, ka īsā laikā daudzas lielās draudzes kļūtu mazas.

Tas nozīmētu, ka paliktu tikai tie, kas reāli atzinuši Jēzu par savu Kungu un bijuši gatavi maksāt jebkuru cenu, lai sekotu Viņam. Opozīcija tos padarītu par tādiem Dieva meklētājiem, kā nekad agrāk. Tas atnestu reālu pieaugšanu un briedumu. Šis paraugs ir redzams viscaur vēsturei un es ticu, ka tas notiks arī Eiropā, Ziemeļamerikā, Dienvidamerikā, Āfrikā, Azijā un visur citur.

Tas izklausās, ka es vēlos, lai baznīcām nāk vajāšanas. Patiesībā, mums vajag vajāšanas, lai mēs neiekristu miegā. Tajā laikā atklātos viltus skolotāji un viltus evaņģēlijs, kas tiek sludināts daudzās vietās.

Līdzībā par sējēju Jēzus saka, ka ciešanās un vajāšanās atklājas, kura sēkla kritusi akmeņainā zemē un kura labā zemē:

„bet, kas uz akmenāju sēts, ir tas, kas vārdu dzird un tūdaļ to ar prieku uzņem; bet viņam nav saknes sevī, un viņš ir nepastāvīgs. Kad uziet bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, tad viņš tūdaļ apgrēkojas; bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdišanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus” (Mateja 13:20-22)

Eiropā ir ļoti grūti redzēt, kuri sirdī ir patiesi un kuri nē. Ir grūti atšķirt tos, kuri vēlas maksāt cenu un kuri vēlas būt izklaidēti. Tas mums ir grūti, jo mēs ļaujām sevī piemānīt ar skaitliskumu un ārējām lietām, mēs esam novērsušies no patiesas nodošanās un no tā, kas pastāvēs mūžīgi.

Ļaujiet man paskaidrot, ko es ar to domāju. Tā kā šodien mēs nepiedzīvojam vajāšanas un ciešanas, tad tas izskatās, ka mums vairāk nevajag maksāt, lai kļūtu par kristietī. Tādēļ mēs viegli varam būt kompromisā ar Evanģēliju un tai pat laikā neredzēt, cik tas ir bīstami. Šodien mums šķiet, ka varam sasniegt lielāku izaugsmi esot kompromisā ar šo radikālo ziņu, ko atnesa Jēzus un sludinām netīru Evanģēliju, kas izdabā cilvēkiem. Ja paskatāmies uz rietumu lielajām draudzēm, tad tieši tur to bieži redzam. Tur tiek sludināts Evanģēlijs, kas vairāk runā par veiksmi un laimi, nekā par to, ka mums jāatdod sava dzīve un jāatzīst Jēzus par Kungu.

Šis lētais Evanģēlijs nevar nostrādāt tajās valstīs, kur ir jāmaksā ar dzīvi, lai būtu kristietis. Daudzi no mūsu svētdienu sprediķiem uzreiz tiktu ignorēti, ja tos sludinātu valstīs, kurās ir smagas kristiešu vajāšanas.

Tikai pamēģiniet iedomāties šādus paziņojumus, kā: „Atdodiet savu dzīvi Dievam un Viņš jums palīdzēs būt laimīgam,” vai arī : „Dievam priekš jūsu dzīves ir brīnišķīgs plāns, ja jūs vienkārši tagad nākat pie Viņa.” Kā jūs domājat, kā šo ziņu uzņemtu tie, kuri redzētu,

ka viņu ģimene tiek spīdzināta vai nogalināta, jo viņi atdevuši savas dzīves Jēzum?

Patiesībā daudz no tā, kas šodien tiek sludināts rietumos būtu nederīgs, ja mums tieši būtu jāsaskaras ar vajāšanām. Tad mēs būtu spiesti nākt atpakaļ pie Bībeles un patiesa Evanģēlija, kurā sekot Jēzum maksā visu. Tur, kur jāiet cauri daudzām ciešanām, lai sāktos reāla dzīve, dzīve ar Dievu bez sāpēm, grēka vai slimībām. Mūsdienās mēs vairāk fokusējamies uz šo dzīvi un mazliet uz to, kas vēl būs. Tas būtu savādāk pie grūtībām, ciešanām un vajāšanām.

Mēs nevaram ļaut sevi piekrāpt. Mums jāsludina saskaņā ar Bībeli, pat ja tas uzreiz nestrādā. Ja mēs šodien sludinātu Evanģēliju tāpat kā Jēzus to darīja, tas liktu Svētajam Garam nākt un aicinātu cilvēkus uz grēknožēlu. Tad glābšana būtu tas, ko Dievs dara Savā suverēnajā veidā, tāpat kā pirmajā baznīcā.

Tas nenotiek pie lētā Evanģēlija, kur mēs ejam kompromisā. Mēs Evanģēliju padarām tādu, lai tas kristiešiem izklausītos pievilcīgāks, ka vajadzētu būt stulbam, lai to nepieņemtu, bet tas ir atšķirīgs Evanģēlijs, kas neizmaina un neatnes dzīvību, kā Bībele par to saka. Cilvēki nevar nākt pie Dieva, ja vien Viņš to nedara. Glābšana ir Svētā Gara suverēns darbs. Bībelē mēs lasām, ka Dievs pievienoja cilvēkus, bet vai Viņš to dara, ja mēs esam neuzticīgi Viņa Vārdam?

Jēzus sacīja šo par tiem, kuri kļuva kristieši:

„...neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis [kristietis].” (Lūkas 14:33) (pievienots vārds kvadrātiekvās)

Dēļ lētā Evanģēlija sludināšanas, vienu dienu daudzas kalpošanas saņems smagu spriedumu, jo ar to cilvēki ir vesti maldos. Daudzi savu

vēlmju vadīti, lai iegūtu lielāku biedru pieaugumu, iet kompromisā ar Evanģēliju, tai laikā ka viņi zina patieso. Viņi redz, ka sludinot lēto Evanģēliju vairāk cilvēki nāk uz baznīcu, nekā sludinot patieso.

Man ir devīze, es vēlos izdzīvot, kaut gan bieži tas ir grūti, tā ir tāda: "Labāk, ka cilvēki mani tagad lād un pateicas mūžībā nekā es pateicību saņemu tagad un esmu nolādēts mūžīgi, tādēļ, ka es nesludināju patiesību."

Sekot šai devīzei ir neticami grūti, jo mēs visi vēlamies saņemt slavu un patikt cilvēkiem. Viņi var lādēt mūs tagad un pateikties mūžībā, jo viņi dzird patiesību un nožēlo grēkus. Tas ir labāk nekā tagad mums pateikties par brīnišķīgiem sprediķiem un tad lamās mūs tajā dienā, kad mirs un ies pazušānā, jo Jēzus nav viņu Kungs.

Mums vajag saprast, kaut arī mēs skaidri neredzam Jēzus sekošanas cenu, kāda tā ir valstīs, kurās ir vajāšanas, tāpat tā ir un paliek tā pati cena. Kau arī mēs nepiedzīvojam tādas pašas vajāšanas, tas joprojām vēl ir tas pats Evanģēlijs un prasa tādus pašus personīgos upurus.

Lai kļūtu par kristieti fiziskajā izpratnē jums nevajag atdot māju, ģimeni un citas lietas, bet lai sekotu Jēzum jums no tā jaatsakās savā sirdī tā, ka jūs to varat izdarīt bez vilcināšanās. Aterēsīmies Jēzus vārdus:

„...neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis [kristietis].” (Lūkas 14:33) (pievienots vārds kvadrātiekvās)

Dievs skatās uz mūsu sirdīm un mūsu vēlmēm, vai uz to trūkumu. Ja mēs neesam gatavi no visa atteikties, Dievam mūs uz to jāsaģatavo. Es personīgi saku, ka trīs gadus pirms šīs grāmatas pabeigšanas, manā,

kristieša, dzīvē bija visgrūtākais laiks. Tas bija pārpildīts ar pārbaudījumiem, kuros Dievs atļāva paņemt visu prom no manas ģimenes. Viena no lietām, ko mēs pazaudējām bija mūsu māja, tā kā Jēzus bija teicis. Nebija jautri tam iet cauri, bet tas bija nepieciešams, lai mēs spētu nobriest un ciešāk saaugt ar Viņu.

Mums jāiet caur tādiem cīņas veidiem un testiem, lai mēs redzētu to kam ir patiesa vērtība. Tajā pašā laikā mēs sapratām, ka tad, kad viss paliek nopietni un nonāk līdz darīšanai, mājām un citām materiālajām lietām nav vērtības. Vienīgais kam ir patiesa vērtība- ir pazīt Jēzu un kalpot Viņam visas savas mūža dienas. Dievs izmanto pārbaudījumus un cīņas, lai strādātu mūsos.

18. nodaļa

Jēzus draugi un Dieva bērni

Pirms beidzam, mēs apskatīsim, ko nozīmē būt Jēzus draugam un Dieva bērnam. Jūs sapratīsiet, ka visu, ko līdz šim esmu mācījis, nav pretruna, kaut gan dažiem tā var šķist.

Jēzus nedaudz pirms savas dzīves un kalpošanas beigām, kādā sarunā ar Saviem mācekļiem, tos pirmo reizi nosauca par Saviem draugiem:

„Es jūs vairs nesaucu par kalpiem [vergiem], jo kalps [vergs] nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.” (Jāņa 15:15) (kvadrātiekvāš pievienots vārds labākai izpratnei)

Mēģiniet pievērst uzmanību tam, ko Viņš saka, vai drīzāk, ko nesaka. Viņš nesaka, ka viņi vairs nav Viņa vergi, bet gan, ka Viņš vairs nesauc tos par vergiem. Citā tulkojumā sacīts, ka Viņš vairs neizturas pret viņiem kā pret vergiem. Lai pilnīgi saprastu, ko Jēzus patiesībā saka, ir nepieciešams apskatīt šo vietu no cita konteksta. Tieši pirms šī panta Jēzus saka:

„Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem. Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.” (Jāņa 15:13-14)

Kad mēs kā vergi atdodam savu dzīvi Viņam un saucam Viņu par mūsu Kungu, Jēzus nāk pie mums un saka, ka Viņš pret mums vairs neizturas, kā pret vergiem, bet gan kā pret Saviem draugiem.

Tā ir tik liela balva - būt nosauktam par Jēzus draugu! Par to ir brīnišķīgi domāt. Iedomājies, būt draugos ar VIŅU, kas visu radījis-mūsu Kungu un Dievu.

Šodien daudzi runā par to, ka Jēzus ir draugs visiem, tie ir meli. Par Viņa draugu var kļūt tikai caur glābšanu, atdodot savu dzīvi Viņam, paklausot un darot to, ko Viņš saka. Nevar dzīvot kā grēcinieks un tajā pašā laikā būt Jēzus draugs. Sadraudzība ar šo pasauli ir pretrunā ar Dievu.

Pamatojoties uz sekojošo Bībeles pantu, varētu teikt, ka Jēzus ir grēcinieku draugs:

„Jo Jānis atnāca, viņš ne ēda, ne dzēra; un tie saka: viņam ir ļauns gars. Cilvēka Dēls atnāca, Viņš ēd un dzer; un tie saka: redzi, kāds negausis un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs, - un gudrība attaisnojas ar saviem darbiem.” (Mateja 11:18-19)

Šis ir pants, kas tiek bieži pārprasts. Protams, Jēzus pavadīja laiku ar grēciniekiem un aicināja tos nožēlot grēkus, bet jūs nevarat balstoties uz šo pantu teikt, ka Viņš ir grēcinieku draugs. Tas ko mēs šeit lasām ir tas, ko cilvēki par Viņu saka. Tajā pašā pantā ir teikts, ka Jēzus arī ir negausis un vīna dzērājs, kas Viņš patiesībā nav. Saskaņā ar šo pantu arī Jānis Kristītājs tāds bija.

Tomēr draudzība ar Jēzu ir tiem, kuri nolikuši savu dzīvi Viņam un atzinuši Viņu par Kungu. Neviens nevar būt ar Viņu šajā draudzībā, kā tikai tie, kas paklause Viņa pavēlēm. Kā mēs esam lasījuši, vienu dienu Viņš daudziem sacis: *„..... Es jūs nepazīstu, ejiet nost no manis, jūs ļaunie cilvēki.” (Mateja 7:23)*

Jūs nekur neredziet, ka Jēzus sauc cilvēkus un saka: „Nāciet un kļūstiet par Maniem draugiem.” Nē, tas notiek, kad mēs pagriežam

pasaulei muguru un atzīstam Viņu par Kungu. Tad mēs kļūstam par Viņa draugiem un Viņš mūsu.

Otra lieta, kas notiek glābšanā ir, ka Dievs mūsu pirkstā uzvelk gredzenu, un mēs kļūstam par Viņa dēliem vai meitām, kā mēs lasām līdzībā par pazudušo dēlu. Pat ja mēs kļūstam par Jēzus draugiem vai Dieva bērniem, pat ja mēs reāli esam Dieva adoptēti un varam saukt „Aba Tēvs”, tas ir, vēl svarīgāk ka mēs zinām, kas mēs esam un kas ir Viņš.

Vecajā Derībā Jāzeps bija darīts zināms kā valdnieks vergiem, bet pat kā valdnieks tehniski viņš vēl bija faraona vergs. Faraons varēja viņu pazemināt jebkurā laikā un nosūtīt viņu atkal uz pazemes cietumu. Faraona vārds vēl bija derīgs un Jāzepam bija tam jāpaklause, pat pēc tam, kad Jāzeps bija iecelts augstākajā pozīcijā.

Kaut gan mēs esam Jēzus draugi un esam apbalvoti ar augstāko balvu kļūstot par Dieva dēliem vai meitām Jēzū Kristū, mēs vēl esam vergi un nedrīkstam kalpot kaut kam citam. Tas nozīmē, ka viss mums nāk no žēlastības un mums par visu jābūt pateicīgiem.

Citiem vārdiem sakot, tas viss ir par mīlestību. Jūs tagad varat būt labi pārsteigti par šiem vārdiem, jo šajā grāmatā maz ir rakstīts par mīlestību. Es daudz esmu rakstījis par kalpošanu Jēzum un paklausību Viņam, bet kalpošanai un paklausībai vajadzētu nākt no mīlestības uz Viņu.

Viņš mīlēja mūs un parādīja to ar Savu nāvi pie krusta. Viņa mīlestība uz mums ir bez jeb kāda ierobežojuma un tai vajadzētu būt dzinēj spēkam visam ko mēs darām.

Jēzus saka:

"... tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais baušlis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa baušlība un pravieši." (Mateja 22:37-40)

Nav grūti Viņu mīlēt, kad jūs saprotat, kā tas ir savienots. Mācība par verga būtību jums aktuāli var palīdzēt mīlēt Viņu vēl vairāk un redzēt, ka Viņš pret mums patiešām ir labs un, kad mēs saprotam, ka viss, kas mēs esam, nāk no Viņa žēlastības.

Mēs esam Viņa vergi, bet Viņš mūs uzskata par Saviem draugiem. Viņš mūs mīl vairāk kā mēs jebkad sapratīsim kamēr esam šeit uz zemes. Kā vergi paši mēs neesam nekas un mums nav teikšana, bet no Viņa nāk viss un Viņš uztic lietas mums.

Mēs neesam nekas, bet dēļ glābšanas Kristū mēs kļūstam par Dieva bērniem. Mēs varam saukt Dievu par Tēvu, jo Viņš tas ir. Tādēļ mīlēsim Viņu no visas sirds un savus tuvākos, kā sevi pašu.

Arī ķēniņš Dāvids to saprata. Viņš nelielijās par saviem sasniegumiem vai spēku, kā ķēniņš. Viņa lūgšana bija šāda:

„Ak, Kungs, es taču esmu Tavs kalps, es esmu Tavs kalps, Tavas kalpones dēls, Tu saraustīji manas važas. Tev es upurēšu pateicības upurus un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.” (Psalms 116:16-17)

Caur glābšanu mēs kļūstam par Dieva bērniem un Jēzus mūs sauc par Saviem draugiem.

19. nodaļa

Secinājums

Mēs esam apskatījuši dažādus aspektus, ko nozīmē būt kristietim, lai es varētu vairāk apskatīt šodien lietotos terminus.

Tātad, kas ir kristietis?

Īsākā atbilde, ko nozīmē būt kristietim ir „tas ir tas, kurš tic Jēzum.” Problēma ir tajā, ka šodien daudzi cilvēki nesaprot, ko tas viss patiesībā nozīmē. Viņi pārprot ticības nozīmi. Daudzi nezina to, ko Jēzus patiešām māca. Bet tas ir iespējams, tiem kas tic Viņam, jo ticēt Viņam nozīmē, ticēt gan Viņa Vienpiedzimušajam Dēlam, gan arī tam, ko Viņš māca. Ticēt nozīmē prektizēt un dzīvot tajā ko Viņš saka.

Šajā grāmatā es mēģinu pielikt punktu šai problēmai, izskaidrojot, ko nozīmē ticēt Jēzum. Es lietoju dažus citus terminus, lai labāk varētu redzēt, kas reāli ir ticība Jēzum un ko tā nozīmē.

Diemžēl, šajā visā, kā jau jūs droši vien redzat, daudz kas ir gājis nepareizi. Vienu dienu daudzi aizies pazušanā, jo glābšana ir atrodama vienīgi tikai Jēzū. Tomēr, tas arī izskaidro, kādēļ daudzām baznīcām un kristiešiem trūkst dzīvība un spēks, kas bija pirmajiem kristiešiem.

Es jums došu garāku un dziļāku atbildi uz šo jautājumu, kas ir kristietis? Tas ir balstīts uz tām lietām, kas ir apskatītas šajā grāmatā. Es varētu izcelt citus svarīgus aspektus, kas ir kristieša dzīves sastāvdaļa, tādus kā baznīca, lūgšanas, piesardzība utt., bet šeit es to nedarīšu.

Kas ir kristietis?

Kristietis ir tas kurš nolīcis savu dzīvi pie krusta un atzinis Jēzu par savu Kungu un Glābēju. Jūs parādat šo pieķeršanos kristoties ūdenī,

lai piederētu Jēzum Kristum. No šī brīža jūs vairs nedzīvojat sev, bet priekš Jēzus Kristus, kurš miris un augšāmcēlies. To sauc par atgriešanos no grēkiem.

Kad jūs Jēzus kristus priekšā nožēlojat grēkus, jūs piedzimstat no augšas un Dieva Gars iemājo jūsos. Kā Bībele saka, tagad jūs esat jauns radījums, ne dzimis no cilvēka, bet no Dieva Gara. Jūsu iekšienē notiek kaut kas pārdabisks un šī jaunatdzimšana ir sākums jūsu kristieša gaitām.

Šajā jaunpiedzimšanā jūs arī esat izpirkts no vergošanas grēkam un tagad jūs varat pienest sevi kā svētu, dzīvu ziedojumu Dievam. Kā „jaunpiedzimis kristietis” jūs kā iepriekš vairs nevarat dzīvot apzinātā grēkā. Jūsu sirdsapziņa ir kļuvusi jauna. Kas ir asa un tīra, un momentā paziņo, kad jūs tuvojaties grēkam. Tā jūs pārtarucat dzīvot grēkā. Jūs jūtaties brīvs attiecībā pret grēku un cenšaties dzīvot svētu dzīvi par spīti trūkumiem un nepārtrauktai cīņai ar miesu.

Šādi, kā kristietis jūs vairs nedzīvojat sev, apzinātā grēkā. Jūs vairs nesakāt: „Lai notiek mana griba”, bet, „Kungs es Tevi mīlu. Lai tava griba notiek manī.”

Kā jaunpiedzimis kristietis jūs izjūtat dabisku izsalkumu pēc tīra piena- Dieva Vārda, kas ir Bībele. Tāpat kā veselīgs mazulis ir izsalcis pēc piena, jūsu gars vairāk un vairāk sauc uz Dievu. Kā kristietis jūs paliekat Vārdā (Bībelē), un jūs ļaujat Vārdam sevi vadīt un darīt jūs brīvus.

„... ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.” (Jāņa 8:31-32)

Kristietis ir tas, kurš ir arī kristīts Svētajā Garā, piedzīvo Viņa spēku un dzīvību iekšienē. Lai mēs būtu spējīgi dzīvot kā kristieši,

Kristība Svētajā garā ir ļoti svarīga. Bez tā jūs nevarat piedzīvot spēku un atklāsmi, kā tas bija pirmajiem mācekļiem. Caur kristību Svētajā Garā, labā personīgā sadraudzībā ar Dievu un Viņa Vārdu, jūs kā kristietis atrodat spēku dzīvot dzīvi kā mēs lasām viscaur Bībelē- dzīvi ar daudziem atklājumiem un šķēršļiem; dzīvi pārdabiskajā, kur mēs redzam kā Dievs daudzos fantastiskos veidos ir iesaistīts ikdienas dzīvē; dzīvē kā mēs lasām viscaur Apustuļu darbu grāmatā; dzīvē kurā jūs nevarat apstāties runāt par visu, ko esat dzirdējis un redzējis.

Visas šīs lietas raksturo kristieša dzīvi, bet lai to saņemtu, jums absolūti vajag būt piedzimušam no augšienes. Jums nevajag mēģināt dzīvot kā kristietim bez jaunpiedzimšanas, jo tas nav iespējams. Ja jūs to mēģināt, tad tas aizies greizi, jo jaunpiedzimšanā Dievs jums dod nepieciešamo, lai jūs būtu spējīgi dzīvot ar Viņu. Viņš dod mums Svēto Garu, kā mūsu Palīgu un Vadītāju, kas atklāj mums Kristu.

Bez jaunpiedzimšanas jūs kristieša dzīvi izjutīsiet kā noteikumus un mirušus darbus, un gals ir pazušana. Bez Kristus jūs neizturēsiet pārbaudi. Jaunpiedzimšana Dievā ir tas ar ko viss sākās. Diemžēl baznīcās šodien daudzi cilvēki to ignorē.

Kristietis ir tas, kurš patiešām vēlas pagodināt Dievu caur savu dzīvi. Tas notiek caur Dēla godināšanu, paklausot Dievam; caur ticību tam ko darāt; caur strādāšanu tā, kā tas būtu Kungam (Efeziešiem 6:7), caur to, ka noliekat savu dzīvi priekš savas ģimenes, kā tas būtu priekš Kunga (Efeziešiem 5:25); darot visu kā Kungam.

„Un visu, ko vien jūs darāt vārdos vai darbos, to visu darait Kunga Jēzus Vārdā, pateikdamies Dievam Tēvam caur Viņu, jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam.”
(Kolosiešiem 3:17)

„Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam.” (Romiešiem 14:7-8)

Kristietis dzīvo un elpo priekš sava Kunga, Jēzus Kristus.

Citiem vārdiem sakot, kristietis ir tas, kas mīl Dievu no visas savas sirds, visas savas dvēseles un ar visu savu prātu, un mīl savu tuvāko kā sevi pašu (Mateja 22:37-40).

Kā jūs esat lasījuši, kristieša dzīve sākas ar piedzimšanu no augšienes, bet tā ar to nebeidzas, jo pēc jaunpiedzimšanas un kristības Svētajā Garā jums jāmacās staigāt un dzīvot ar Dievu. Šī staigāša lielā mērā balstās sadraudzībā ar Dievu, mācoties no mūsu priekšgājējiem un dzīvojot dzīvi par kādu mēs lasām Bībelē.

Mācekļība nenotiek tikai caur mācīšanu sanāksmēs. Tā galvenokārt notiek caur dalīšanos dzīvē. Tā notiek caur kļūdīšanos un mācīšanos no kļūdām. Tā notiek caur korekcijām un atklāsmēm, uzņemoties atbildību un sperot jaunus soļus. Tā notiek caur praktiskām lietām, kā mācīšanos evaņģelizēt, mācīšanos lūgt, gavēt un studējot Bībeli. Diemžēl, šīs lietas ir maz uzsvērtas šodien.

Šo rakstu vietu Jēzus lieto par kristieša būtību un piederēšanu Viņam:

„Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko. Un Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.” (Jāņa 10:27-28)

Jūs varat teikt, ka kristietis ir tas, kas dzird Viņa balsi un seko Viņam. Taču, ja jūs nedzirdat, ko Jēzus saka, tad jūs nesekojat Viņam un jūs nepiederat Viņam, tas nozīmē, ka jūs neesat kristietis. Tas ir tas, ko Jēzus personīgi ir sacījis.

Mans jautājums nav, vai jūs esat kristietis, vai jūs esat kristīts un iesvētīts. Es arī nejautāju, vai jūs ticat Jēzum vai arī ejat uz baznīcu. Mans jautājums ir: vai patiešām jūs esat piedzimis no augšienes? Vai jūs esat Jēzus mācekļi? Vai jūs dzirdat Viņa balsi un sekojat Viņam? Ja nē, jūs šodien varat atgriezties no grēkiem un lūgt lai Jēzus jūs izglābj.

Bez Viņa glābšanas jūs aiziesit mūžīgā pazušanā, ellē. Dievs ir Dievs, Kas vienu dienu tiesās visus cilvēkus. Mēs visi esam vainīgi grēkā un mums visiem vajadzīga piedošana. Dievs mūs tik ļoti mīlēja ka devis Savu vienīgo Dēlu Jēzu Kristu, Kas miris mūsu vietā. Pie krusta Jēzus uzņēmās sodu, kuru mums vajadzētu saņemt. Viņš paņēma mūsu sodu un grēkus uz sevi, ka mēs Viņā varam būt brīvi. Mēs atrodam piedošanu vienīgi tikai Jēzū, nožēlojot grēkus un atzīstot Viņu par Kungu visās tā nozīmēs. Es ceru, jūs saņemsiet piedošanu, pirms nav par vēlu.

Meklējiet viņu un iepazīstiet Viņu, kāds Viņš ir. Lasiet Bībeli un ļaujiet Svētajam Garam parādīt kā jums dzīvot. Tad meklējiet kādus mācekļus, kas jūs ved mācekļībā, tādus, kas var iet jums pa priekšu, ka jūs varat mācīties un attīstīties. Tad jūs varat sākt veidot arī citus par Jēzus mācekļiem. Tas ir tas, ko Jēzus mums pavēlēja darīt.

Ja jūs jau tajā dzīvojat, tad pievienojieties un izplatiet šo ziņu par kristieša, mācekļa un verga būtību tiem, kuri vēl par to nav dzirdējuši. Mēs saprotam, ko nozīmē ikdienā būt kristietim.

Lai mēs varam redzēt, ka Jaunās Derības kristietība nāk atpakaļ mūsu zemē. Dievs ir tāds pats šodien, kā viņš bija Bībeles laikos.

Lai Dievs jūs svētī.

Torben Sondergaard,

Jēzus Kristus māceklis